

L'ILLA

REVISTA DE LLETRES

L'ILLA 67 | HIVERN 2015 | 1€

DOSSIER:

**Per molts anys,
Micalet Galàctic!**

PERFIL:

Andrea Camilleri

ENTREVISTES:

**Silvestre Vilaplana
Pierre Lemaitre**

QUADERNS D'ANIMACIÓ
LECTORA:

Contem i cantem

EL RETROVISOR:

El col·leccionista de fades

**Per molts
anys!**

«El Micalet Galàctic»: la consolidació d'una literatura

Josep Antoni Fluixà ■

Potser, no som conscients del tot, però, sens dubte, és un fet històric significatiu que la col·lecció «El Micalet Galàctic» arribe als dos-cents títols. Almenys, en relació amb la història literària i, més concretament, amb la literatura valenciana. En principi, s'ha

d'assenyalar que no és fàcil que una col·lecció tinga una vitalitat tan llarga en el temps i en el nombre d'obres publicades, i més encara en la llengua dels valencians i de les valencianes, per les circumstàncies històriques que tots coneixem.

Per això, aquesta durada és ja tot un símbol de la ferma editorial que s'ha aconseguit en els últims vint-i-cinc anys,

des que es publicaren les primeres obres de la col·lecció l'any 1990. Sense una infraestructura empresarial sòlida, no s'hauria pogut arribar on s'ha arribat i, evidentment, sense unes mínimes condicions socials i polítiques favorables, «El Micalet Galàctic» tampoc no s'hauria desenvolupat com ho ha fet. En aquest sentit, podem dir que l'èxit de la col·lecció ha anat en paral·lel a la introducció progressiva de l'ensenyament del valencià en el nostre sistema educatiu i gràcies, sobretot, al compromís lingüístic valencià assumit pel professorat.

Per altra banda, l'existència d'una col·lecció destinada als xiquets i a les xiquetes ha facilitat l'alfabetització en la nostra llengua entre els valencians i les valencianes i, en aquest sentit, podem, fins i tot, parlar d'un parell de generacions «Micalet» que han crescut vivint i aprenent en valencià d'una manera natural i normalitzada, la qual cosa permetrà, potser, que, a poc a poc, s'aconsegueixca un nombre més gran de lectors adults en la nostra llen-

gua. I si això s'aconsegueix, la gratitud que li haurem de donar al «Micalet» serà molt més que merescuda. En part, perquè les vendes de la col·lecció han possibilitat que l'editorial s'haja arriscat també a publicar literatura per a adults: novel·la, poesia, assaig, teatre...

I, sobretot, perquè l'existència de la col·lecció ha possibilitat la consolidació d'una literatura infantil i juvenil al País Valencià d'una gran varietat en temes i estils, amb autors tan reconeguts com Carles Cano, Maria Dolors Pellicer, Joan Pla, Pasqual Alapont, Vicent Pardo, Mercé Viana, Josep Franco, Enric Lluch, Carme Miquel, Jesús Cortés, Vicent Marçà, Josep Gregori, Joaquim G. Caturia, Maria Jesús Bolta, Pep Castellano, Teresa Broseta o Francesc Gisbert, per citar només alguns dels qui publicaren en els primers anys. Per tant, hem d'estar contents, perquè en «El Micalet Galàctic» hi ha obres i autors que es mereixerien també ser coneguts i apreciats pels lectors de les altres terres de parla catalana.

SUMARI

3 Perfil

Andrea Camilleri
Carol Borràs

4 L'opinió de la crítica

5 «La vida vol tastar el somni...»

Gonçal López-Pampló

6 Flaixos

9 Qüestionari

Silvestre Vilaplana
Laura Ibáñez

10 Entrevista

Pierre Lemaitre
Carles Fenollós

12 Extracte

'I tu no vas tornar'

13 Escenaris que bateguen

Maria Estrelles

15 Dossier:

Per molts anys,
Micalet Galàctic!

Gemma Lluch
Beatriu Tortosa
Sandra Capsir

20 Quaderns d'animació lectora

Contem i cantem
Dolors Millo

21 Premi Llegir

L'animal de les paraules
Salvador Vendrell

22 Petons i llibres amb colors màgics

Paula Jarrín

23 Ressenyes

27 XXVII Premis Literaris Ciutat d'Alzira: una edició inoblidable

28 Grup Bromera

30 El retrovisor

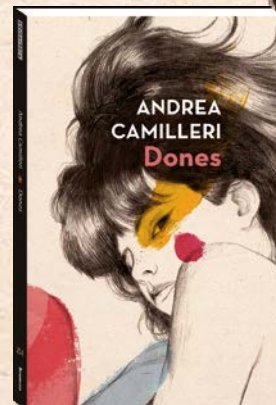
150 anys del món inquietant d'Alícia
Marta Estrelles

El Nadal és un temps especialment il·lusionant per als infants, i per a ells són bona part de les propostes d'aquest número 67 de *L'illa*. El «Dossier» està dedicat a la col·lecció infantil «El Micalet Galàctic», que arriba als dos-cents títols. Hem volgut celebrar-ho, entre altres coses, amb la publicació del nou llibre-disc de Dani Miquel *Per molts anys!*. A banda, tenim altres propostes que també enamoraran pares i fills, com l'àlbum il·lustrat de Rocio Bonilla, *De quin color són els besos?*, i propostes teatrals per a intèrprets menuts en la secció «Quaderns d'animació lectora».

Per a lectors adults, hi trobarem propostes tan interessants com *Alex*, la segona novel·la de la sèrie Verhoeven, i la inquietant *Un sepulcre de lletres minúscules*, a través d'entrevistes a Pierre Lemaitre i Silvestre Vilaplana, respectivament. Andrea Camilleri és protagonista del «Perfil», mentre que Vicent Usó amb *Les veus i la boira* i Joanjo Garcia amb *Tota la terra és de vidre* ens faran viatjar a les Columbretes i a la part fosca de la ciutat de València. Altres viatges, a través dels records, ens proposen la supervivent a l'Holocaust Marceline Lorian-Ivens i l'escriptor Josep Albanell. Sens dubte, tenim un fum d'opcions susceptibles de convertir-se en regals perfectes per a desitjar un bon Nadal ple de bones lectures.

Camilleri: passió per les dones i per l'escriptura

Dones
Andrea Camilleri
Trad. Enric Salom
Bromera, 2015

Andrea Camilleri compta amb una ingent producció literària (més de cent títols entre novel·les i assajos), tot i que el seu debut literari va tenir lloc quan ja tenia edat per a jubilar-se. Ara, amb més de noranta anys, encara manté el ritme de treball diari, amb alguna variació per la severa fotofòbia que pateix des de fa un any. I és que per a Camilleri «l'escriptor no ha de ser un artista que depenga de la seua inspiració, sinó un que s'ha d'entrenar cada dia pacientment».

Començà escrivint poesia i relats breus en l'adolescència, però el teatre es va creuar en la seua vida i després va donar pas a la televisió, dues disciplines a les quals va dedicar més de quatre dècades en qualitat de guionista i director. Mai s'havia sentit capaç d'escriure una novel·la fins a la mort del pare, a qui li havia promès posar en paper la història que li narrava mentre l'acompanyava en la seua malaltia. Des de llavors, encara que amb alguna interrupció, no ha deixat de publicar.

Novel·la negra i més enllà

El primer llibre de Camilleri, *El curs de les coses*, es va editar el 1978 –deu anys després d'escriure'l–, però el major èxit de l'autor dins i fora de les seues fronteres és la sèrie protagonitzada pel comissari Salvo Montalbano, que va veure la llum el 1994. Traduïda a més de 35 idiomes i amb més de quaranta títols, deu el nom a Manuel Vázquez Montalbán, en senyal d'agraïment per haver-li ense-

nyat els secrets de la novel·la negra. «Quan el vaig crear, volia que no fóra inquietant, que el pogueres convidar a dinar o a sopar, un personatge lleial que respecta la paraula i es rebel·la contra les ordres quan són absurdes.» En això, creu, rau la clau del seu èxit.

Dones és un tribut a totes aquelles, reals o fictícies, que han passat per la seua vida o l'han marcada d'una manera o una altra

Tot i estar agraït a aquest personatge, perquè li ha merescut el reconeixement internacional, posa en valor les altres obres, les «novel·les novel·les», les seues preferides. Entre aquestes obres, trobem *La triple vida de Michele Sparacino* i *El moviment del cavall*, ambdues publicades a la col·lecció «L'Eclèctica» de Bromera. Tenen en comú dos dels trets de la narrativa de Camilleri: la ciutat imaginària de Vigata i l'ús d'una barreja entre l'italià i el sicilià. D'una banda, la singularitat d'un entorn menut i, moltes vegades, obtús serveix per a extrapolar comportaments i actituds a tota una societat. I de l'altra, el sicilià impregna el text de vivesa, de naturalitat i d'esponantat. Aquest aspecte, però, fa de la traducció una tasca complicada per a mantenir l'esperit dels personatges. De fet, el traductor de l'alemany li

va confessar: «Em vaig salvar de l'Holocaust i pensava que no sobreviuria a la seua traducció».

Camilleri i les dones

Més de trenta anys després, Andrea Camilleri manté intacta la seua passió per l'escriptura –«si no sent plaer, preferisc no escriure»– i per les dones, per les quals sent una profunda admiració per la seua extraordinària capacitat d'afrontar els problemes. Això es fa palès en l'última obra, publicada en la nostra llengua també a Bromera: *Dones*, un tribut a totes aquelles, reals o fictícies, que han passat per la seua vida o l'han marcada d'una manera o una altra. Trenta-nou dones amb les quals passegem pels indrets més íntims de l'autor. I ací no acaba tot. L'incombustible autor encara ens reserva properes sorpreses en forma de llibre. Però d'això, *ne parleremo un altro giorno*.

Carol Borràs ■

Imatge de portada: Dani Miquel

L'ILLA
REVISTA DE LLETRES
L'ILLA 67 | HIVERN 2015

L'illa és una publicació d'Edicions Bromera, coordinada per Josep A. Fluixà i dirigida per Marta Estrelles.

Col·laboradors

Carol Borràs, Sandra Capsir, Maria Estrelles, Carles Fenollosa, Laura Ibáñez, Paula Jarrín, Gonçal López-Pampló, Dolors Millo, Víctor Pastor, Beatriu Tortosa.

Correcció lingüística

David Morell

Coodinació tècnica

Xavier Tortosa

Disseny gràfic

Carles Barrios

Maquetació

Carles Barrios, Eva Bueno, Pere Fuster i Susana Fraguas

Redacció i administració

Apartat de correus 147, 46600 Alzira (Ribera Alta),
telèfon 962 402 254
www.bromera.com
illa@bromera.com

Contractació de publicitat

comercial@bromera.com

Impressió

Rotimpres

Tirada

27.000 exemplars

Amb la col·laboració de:

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

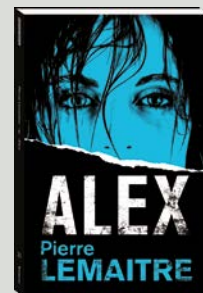
ISSN: 1134-8666 / DL: V-166-1990 / PVP: 1 €

L'illa no s'identifica necessàriament amb els articles dels seus col·laboradors, ni els torna els originals no sol·licitats. L'illa autoritza la reproducció dels seus articles si se'n fa esment de la procedència.

L'OPINIÓ DE LA CRÍTICA

«El resultat és novel·lesc però creïble, rocambolesc però versemblant, proper però dur. Funciona. Funciona molt bé. [...] En fi, novel·la i sèrie altament recomanables. Enganxen de mala manera.»

ANNA MARIA VILLALONGA, *Núvol*
Octubre de 2015

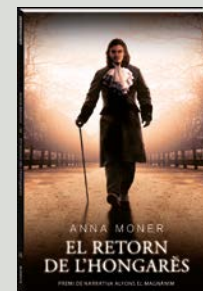
«El testimoni de Marceline Loridan-Ivens, com el de tants supervivents de l'Holocaust, resulta devastador. [...] Ens esclafa contra una realitat brutal. Val molt la pena llegir-lo, com potser val la pena respirar fins i tot quan s'inspiren i expiren flaixos de mort.»

EVA PIQUER, *Ara*
Setembre de 2015

«Novel·la policial, gòtica, *thriller*, què hi fa. El que importa és que *El retorn de l'Hongarès* és una novel·la boníssima. Això importa. I punt.»

ALFONS CERVERA, *Cartelera Turia*
Juny de 2015

«Un diccionari personalíssim, que traspua amor per la llengua, i d'una claredat expositiva modèlica. El lector hi aprendrà paraules i expressions, però aprendrà, al mateix temps, a estimar-les. Reig no peca mai per defecte i es complau a oferir-nos-les ben vives en llargues citacions de la millor literatura valenciana.»

ALBERT PLA, *Ara*
Maig de 2015

«Un llibre preciós, de gran tendresa i carregat d'emocions sobre els lligams invisibles però existents entre mares i fills. [...] És tanta la tendresa i la bellesa continguda en aquest llibre que només puc dir-vos, sisplau, llegiu-lo, però sobretot, compartiu-lo.»

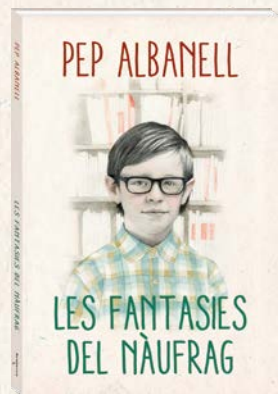
SÍLVIA CANTOS, blog *Us recomano*
Octubre de 2015

«La vida vol tastar el somni...»

Les fantasies del naufrag

Josep Albanell
Bromera, 2015

Gonçal López-Pampló ■

Les fantasies del naufrag és un llibre petit i, alhora, gran. L'autor, Pep Albanell, se'ns mostra ací sense la protecció del pseudònim Joles Sennell, amb el qual ha escrit desenes d'obres infantils i juvenils. I ho fa des d'una perspectiva individual i local ben marcada: ens parla de la seua infantesa a la Seu d'Urgell, durant la postguerra, d'uns anys fonamentals en la seua formació personal i literària. Una formació literària que, llavors, ténia a veure amb les novel·les que llegia i amb les primeres provatures com a escriptor. Novel·les clàssiques, disponibles en versions castellanques, com ara *Robinson Crusoe*, però també obres de la pròpia tradició, descobertes a poc a poc: des de Raimon Casellas o Caterina Albert fins a Pere Quart, autor del poema on apareix un vers que colpeix el jove Albanell: «La vida vol tastar el somni...».

Memòries d'un lector honest

Des d'aquesta perspectiva, *Les fantasies del naufrag* és un homenatge a la literatura, a la lectura, i a totes aquelles persones que, durant els anys de la presa de consciència cultural, ens guien i ens orienten. Per això, des de la radicalitat de l'experiència individual, l'obra adquireix una dimensió universal: apel·la a la nostra memòria com a lectors, ens fa recrear aquell temps en què el món s'obria davant dels nostres ulls també per mitjà de les pàgines del llibre, amb un sentit de la novetat, del descobriment, que rarament podrem tornar a experimentar, ara que ens hem fet grans.

Algú podria pensar que, sense el nom de ploma, Pep Albanell se sincera, com si aquestes *fantasies* foren una mena d'autobiografia desemmascarada. Ho són, però potser seria més just, més precís, parlar

de *memòries*. En evocar el passat, Albanell sap que pot deformar la realitat, si és que la realitat tingué mai una forma definida. La seua realitat –com la de tots– és fragmentària i incompleta, mediatitzada per les lectures i modelada pel record, que no pot ser innocent. El nom propi també pot esdevindre un màscara, i tant!, però l'honestat literària de la proposta és innegable.

Les fantasies del naufrag
és un homenatge a
la literatura, a la lectura,
i a totes aquelles
persones que, durant
els anys de la presa de
consciència cultural,
ens guien i ens orienten

Una obra amb batec literari

Tots –joves o vells– ens reconeixem en aquell xiquet que va descobrir els llibres de la mà de la bibliotecària, la senyora Poch, o del llibreter, el senyor Miñambres. Ens emocionem, amb una distància entre irònica i tendra, les primeres ratlles de l'escriptor. Ens reconeixem en la descoberta progressiva del món, en l'admiració secreta pels nostres majors, en la necessitat del somni, ni que siga aquell que ens aboca al naufragi. En el moment de redactar aquestes línies, quan el dia s'acurta i un oratge fresc convida a arrecerar-se llegint al sofà, em vénen al cap els primers comentaris que he

escollat sobre el llibre. Tots ben elogiosos, tant aquells que he intercanviat en l'àmbit personal com els de caràcter públic, com la pàgina que li dedicà Eva Piquer al diari *Ara* el 3 d'octubre. En aquell text, Piquer ens recordava, citant l'epígraf de C. S. Lewis que obri el llibre, que la proposta d'Albanell és senzilla, divertida i amable, però que per davall d'aquesta aparença lleugera hi ha un autèntic batec literari. La mateixa lleugeresa que demanava Italo Calvino a la literatura del segle XXI, tant fa que es parle de la postguerra a la Seu d'Urgell o d'un tema d'actualitat. Perquè al capdavant tots necessitem llibres com aquest, amb els quals reconciliar-nos amb la vida i la literatura, ni que siga en la solitud compartida de la nostra vella condició de naufrags.

Un vaixell, una tripulació

Enric Lluich*

Dos-cents títols no són una bagatel·la. I encara menys en una col·lecció de literatura infantil i juvenil d'un territori perifèric, allunyat –i no únicament per la geografia– de les grans capitals i dels foguers on es couen les decisions mediàtiques. Emperò, ací estan els 200 Micalets Galàctics. Uns llibres que, a poc a poc i bona lletra, s'han obert camí per convertir-se, sense alçar pols ni remolí, en un dels referents més importants de la literatura infantil i juvenil de l'Estat espanyol. Hom podria argumentar que han estat fruit de la necessitat d'una literatura per a infants en un territori escàs de recursos escrits. Podria ser una de les causes; però no l'única. Caldria afegir, perquè és de justícia, la vocació, la professionalitat i les ganes d'un grup humà molt il·lusionat. Personalment, em considere un mariner més de la immensa colla que formem la nòmina d'autores i autors, il·lustradores i il·lustradors que, des de l'interés per fer un treball com a mínim digne, ha col·laborat a navegar pel procel·lós i complicat món de l'edició en la nostra llengua. Tant de bo que algun dia els fogaters mediàtics i *tutti quanti* vulguen adonar-se de l'esforç realitzat per arribar als 200 títols dedicats als infants del nostre país. Descobriran històries divertides, aventures esborronadores, misteris indesxifrables, llegendes meravelloses, epopeies heroiques, versos de mil colors i tonalitats, contes d'ara i de sempre, narracions suaus i dolces com la mel. Tot un conjunt de llibres editats amb una cura extraordinària que fa que qualsevol dels membres de la marineria del vaixell Bromera - «El Micalet Galàctic» se senta orgullós de pertànyer a aquesta tripulació.

*Autor de diversos títols d'«El Micalet Galàctic».

FLAIXOS

Nou premi per a Lemaitre

L'escriptor francès Pierre Lemaitre ha rebut un nou reconeixement que consolida el seu renom en el gènere negre. Es tracta de l'International Dagger Prize de la CWA (The Crime Writer's Association) per la novel·la *Camille*, l'última de la sèrie protagonitzada per l'inspector Camille Verhoeven. Les dues primeres, *Irène* i *Alex* –que el 2013 també va rebre aquest guardó de l'associació anglesa que reuneix els escriptors del gènere criminal–, s'han publicat ja amb molt d'èxit a Bromera, mentre que *Rosy & John* i *Camille* es publicaran al llarg del 2016.

El meu malson favorit en la llista White Ravens

El meu malson favorit, de Maria Solar, forma part de la prestigiosa selecció que fa la biblioteca de Munic, coneguda com la llista White Ravens. Anualment, vint experts seleccionen els 200 millors llibres de l'any en el món de la literatura infantil i juvenil i *El meu malson favorit* –justament el número 200 de la col·lecció «El Micalet Galàctic»– ha estat un dels títols escollits. L'obra està escrita originalment en gallec i havia rebut el Premi Lazarillo de Creació Literària de 2014.

Esperança Camps, consellera a les Illes

La periodista i escriptora menorquina Esperança Camps està al front de la Conselleria de Participació, Transparència i Cultura del Govern de les Illes Balears. Nascuda a Ciutadella de Menorca, després d'una llarga carrera periodística com a redactora a RTVV i nombrosos èxits literaris, Camps ha iniciat una nova etapa política amb l'entusiasme i la dedicació que l'han portada a guanyar premis tan prestigiosos com el Joanot Martorell, el Ciutat d'Alzira de Novel·la, el Blai Bellver de Narrativa, el de la Crítica de l'IFV o el de la Crítica dels Escriptors Valencians, entre altres.

DUBTES

Els canvis en el panorama polític que vivim després de les darreres eleccions autonòmiques i municipals dignificaran la llengua socialment? Amb quin tipus de mesures polítiques i econòmiques cal acompanyar la sensibilitat lingüística i cultural que mostren alguns dels nous governants?

Quines conseqüències tindrà la iniciativa #XarxaLlibres? Aquest sistema d'ajudes a la compra de llibres de text amb l'objectiu de crear bancs de llibres a les escoles afectarà el sector del llibre? La reducció de la diversitat de materials per a les escoles serà un dels efectes d'una reutilització institucionalitzada dels llibres?

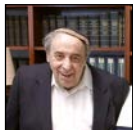
Serà el finançament just una realitat per als valencians en la present legislatura? Com ha influït el llibre de Vicent Cucarella –*El finançament valencià, de la submissió al canvi necessari*– per tal que el canvi de sistema de finançament siga una reivindicació que llancen actualment partits polítics i sectors de la ciutadania ben diferents?

Per a quan tindrem una radiotelevisió pública en valencià? La Generalitat aconseguirà salvar els nombrosos obstacles i posar en marxa un projecte tan ambiciós i, alhora, tan important per a la vertebració del territori valencià?

Éxit de la il·lustradora Rocio Bonilla als EUA

La trajectòria de Rocio Bonilla continua imparable. A més d'enamorar lectors a través dels segells del Grup Bromera, la seua obra està cridant l'atenció de molts editors estrangers. Així, les editorials estatunidenques Peter Pauper Press i Charlesbridge Publishing han comprat els drets de *La muntanya de llibres més alta del món* i *De quin color són els besos?*, respectivament. A més, la versió en castellà de la seua última obra es llegirà a Xile, ja que *¿De qué color es un beso?* s'ha inclòs en un programa estatal de lectura.

Adéu al sociolingüista Joshua Fishman

Ha mort Joshua Fishman, sociolingüista estatunidenc que va esdevenir un referent internacional en el camp de l'educació bilingüe. Fishman va analitzar els problemes de les llengües minoritàries i va estudiar les relacions de les llengües de l'Estat espanyol. Moltes de les seues reflexions i aportacions per a la conservació de la pluralitat lingüística estan recollides a *Llengua i identitat*, publicat a la col·lecció «Graella». Va rebre molts premis, entre altres, el Linguapax, atorgat per la UNESCO.

«Els editors s'han acabat convertint en herois i no és el paper que els toca, sinó el de participar d'una normalitat lingüística, sens dubte més pròxima a la d'altres territoris amb llengua pròpia.»

GEMMA PASQUAL, *València Plaza*

«Les editorials es defensen pels llibres que publiquen, no pel lloc d'on procedeixen.»

GOÑÇAL LÓPEZ-PAMPLÓ, *Núvol*

«Un llibre esplèndid val la meitat que un sopar mediocre en qualsevol restaurant de Madrid, Barcelona, París o Londres. I infinitament menys que l'última versió d'iPhone que genera cues. Llegir és un acte solitari en una societat que necessita compulsivament relacionar-se. El dia que convertim la lectura en quelcom sexy aconseguirem un corpus de lectors interessant.»

SILVIA QUERINI, *Catorze*

«Contra el projecte de dissolució hi ha unes minories eficaces que han sabut fer de contrapunt i evitar-ho. Els valencians, uns valencians concrets, hem evitat de ser dissolts en la realitat castellana.»

JOAN FRANCESC MIRA, *Vilaweb*

«La bellesa és a tot arreu; ens cal simplement saber veure-la, saber emmarcar-la, com diria Joan Brossa. La poesia, l'art, ens ajuda a trobar-la.»

JAUME PÉREZ MONTANER, *3x4 info*

Exposició sobre Carles Salvador

«Carles Salvador i el seu temps» és el títol de l'exposició monogràfica itinerant sobre el mestre d'escola, gramàtic i poeta Carles Salvador que l'Acadèmia Valenciana de la Llengua ha posat en marxa en el marc de l'Any Carles Salvador. La mostra se centra en els aspectes que marcaren la vida personal i professional d'aquest intel·lectual tan arrelat a la terra i a la societat de l'època, sense el qual seria impossible entendre el valencianisme cultural i literari de la primera meitat del segle passat.

Nous premis literaris a Bromera

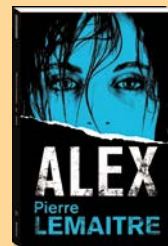
Gràcies a l'Associació Cívica per la Llengua El Tempir d'Elx i al projecte Verkami que va promoure l'entitat, el XXVII Premi de Narrativa Antoni Bru està ja a les llibreries. *Tota la terra és de vidre*, de Joanjo Garcia, és la guanyadora d'aquest guardó que havia deixat de convocar-se, ara recuperat. Completament nou, el I Premi de Teatre Infantil Escalante també és una realitat, fruit de la col·laboració entre la Diputació de València i el Centre Teatral Escalante. *Sam el pirata i l'illa de les ànimes perdudes*, de Mariano Lloret, ha inaugurat el palmarès i es publicarà a la primavera.

Nova etapa de 'Faristol'

Faristol ha fet 30 anys i ha estrenat una nova etapa. Aquesta revista és l'única especialitzada en literatura infantil i juvenil en català i la degana en aquest àmbit pel que fa a l'Estat espanyol. Ara, amb l'objectiu d'adaptar-se als nous temps, un nombre més gran de crítiques han traspassat el format paper i es publiquen setmanalment al web (www.clijcat.cat/faristol/paginas) i a les xarxes socials. A més, *Faristol* vol convertir-se en un espai de reflexió i dues vegades a l'any esdevindrà un document de referència per a tractar la LIJ des de perspectives diferents.

Els + venuts

1
Alex

Pierre Lemaître

2
I tu

no vas tornar
Marceline Lorian-Ivens

3

De quin color són els besos?

Rocio Bonilla

4

Per molts anys!

Dani Miquel

5

Dones

Andrea Camilleri

6 **Les fantasies del naufrag**
Pep Albanell

7 **Un sepulcre en lletres minúscules**
Silvestre Vilaplana

8 **Tota la terra és de vidre**
Joanjo Garcia

9 **Les veus i la boira**
Vicent Usó

10 **No mataràs**
Víctor Labrado

Implica't amb VilaWeb

0,16[€]

preu del diari d'avui

vull pagar / no vull pagar

**Perquè el futur de la premsa ja no es juga
al paper, sinó a les pantalles**

**Perquè el futur del país vol mitjans
més independents, forts i participatius**

Apunta-t'hi!

+VilaWeb

www.mesvilaweb.cat / suport@mesvilaweb.cat

Silvestre Vilaplana:

«Tots som titelles del poder,
no només els meus personatges»

Un sepulcre de
lletres minúscules
Silvestre Vilaplana
Bromera, 2015

L'escriptor d'Alcoi s'endinsa en les profunditats de la ment humana per oferir-nos amb *Un sepulcre de lletres minúscules* un thriller psicològic on és difícil no connectar amb l'angoixa dels personatges. Aïllats de tot allò que no siga la culpa, s'han de suïcidar si volen resoldre els seus problemes i fugir d'una realitat torbadora.

Els protagonistes tenen quatre dies per a suïcidar-se i complir un pacte que solucione els seus problemes. Tenim tots un preu?

És complicat afirmar-ho. La situació actual ha debilitat la societat fins al punt que acceptem situacions que fa anys ens haurien escandalitzat. Treballem per sous miserables, hem renunciat a drets socials i ens sembla bé, fins i tot, que una part de la població no tinga dret a l'atenció mèdica. El resultat és que el nivell de gent desesperada ha augmentat de manera vergonyosa i que tots hem desdibuixat les línies del que ens pensàvem que eren els límits.

Vuit persones que no es coneixen tancades en una casa de la qual no poden escapar-se i amb un objectiu comú, matar-se. És com un reality show macabre...

Ho és, però no gaire allunyat de la realitat. Ens estem immunitzant contra el dolor dels altres, com si no fóra real, com si fóra un espectacle televisiu. Aquesta novel·la juga amb el suïcidi, un tema que normalment és silenciats a les notícies malgrat ser una desgràcia social que origina moltes morts. Les xifres de suïcidis durant la crisi han estat brutals (10 morts al dia de mitjana). Si foren causades per un altre motiu (una malaltia, accidents de cotxe...) serien

escandaloses i demanaríem explicacions als nostres polítics cada dia.

Els personatges d'aquest experiment social són com titelles d'un joc terrorífic. Què hi ha d'això fora de la ficció?

En el fons tots som titelles del poder, no només els meus personatges. En la realitat, la majoria d'aquestes morts considerades deliberades no són sinó una incitació perquè algú s'autoassassine. El suïcidi induït està reconegut com una figura penal i potser hauria de fer passar per la banqueta dels acusats molts directors de bancs, polítics i presidents de grans empreses que, amb la seua actuació, l'han fomentat. Furtar-li a algú tot el que té i deixar-lo sense cap esperança ni possibilitat d'eixida representa molt bé aquest tipus d'homicidi.

«Tots hi renunciariem
o faríem coses que
d'entrada ens semblen
inimaginables»

Sempre hi ha un punt feble que pot fer que acceptem amb resignació un destí imposat?

Tots tenim punts febles. Com a persones tenim condicionaments que ens humanitzen. Tots hi renunciariem o faríem coses que d'entrada ens semblen inimaginables, i ho faríem per estima, per por o per ambició.

Com es manté la tensió narrativa si des del principi intuïm el final?

La novel·la es recolza en la força dels personatges. Són personatges molt diferents que es troben en una situació límit però

Laura Ibáñez ■

que tenen l'atractiu de resultar-nos familiars. Podrien ser un veí, un familiar o un company de treball amb menys sort que nosaltres. La novel·la avança focalitzant cadascun dels personatges amb la particularitat que, quan el capítol comença, mai no saps si seran les últimes pàgines que sobreviurà.

I els teus finals sempre són sorprenents...

Un sepulcre de lletres minúscules és sobretot un thriller que ha d'enganxar el lector en tot moment i intentar guardar algun gir que pugui sorprendre en la resolució de l'argument. Forma part del joc literari i sempre pose molta cura en el final de les històries.

Silvestre Vilaplana, mestre del suspens,
en aquesta novel·la parla d'un tema dur: la mort.

Pierre Lemaitre:

«Alex posa damunt la taula una qüestió moral: la tria entre la realitat o la justícia»

Carles Fenollosa ■

La mort prematura sempre torna. El brindis a la seua salut que va suposar *Irène* ja té continuació. És *Alex*, una altra entrega del detectiu Camille Verhoeven, petit pel que fa a l'alçada, però contundent personatge creat per Pierre Lemaitre. Sempre torna o, ben mirat, mai se'n va. I és que, com recorden els lletraferits del gènere, la novel·la policíaca naix del crim, però aquest ja respirava abans. En aquest cas, la història gira al voltant d'una jove, segrestada amb una violència extrema i envoltada d'un mar d'enigmes. El còctel ja el coneixem: descripcions detallades, joc amb l'imprevist, duresa ineludible i mort. Perquè la mort sempre torna. Pierre Lemaitre també.

Novel·la criminal 100%

«Si el lector vol un món tranquil i ple d'amor, que llija una altra cosa». Pierre Lemaitre ho diu amb claredat, sense circumloquis, amb veu ferma i decidida. És d'aquelles persones de respostes fulgurants, pensades molt de temps abans, reflexionades fonament però prèvia, i pronunciades sempre que es repeteixen les preguntes. Les seues històries són imprevisibles, sí; ell no. Ell sap perfectament què es fa, en què consisteix la novel·la policíaca de què s'està convertint en un clàssic, i què cal aportar-hi per a triomfar. No hi ha tranquil·litat, doncs, ni *happy ends*, en la narrativa de l'autor francès, un au-

tèntic fenomen de masses al país gal. «Si volen *happy ends*, ací no els trobaran, no són propis del gènere», diu.

«Vaig pensar en un detectiu d'1,45 m d'alçada per una senzilla raó: en mirar el món des de baix, la visió es torna diferent de la dels altres»

El gènere demana sang, doncs. «La novel·la policíaca, per definició, comença sempre amb el crim, amb la mort». Ell ho sap, i no l'esquiva. No ho va fer amb *Irène*, amb descripcions de terror excessiu, i tampoc ho fa amb *Alex*, en què el segrest d'una jove és narrat sense estalviar el detallisme més punyent, una de les característiques per excel·lència de l'autor francès. Ell, quan li pregunten per què, se'n sorprén: «La novel·la policíaca serveix per a tornar a col·locar la violència en un món en què havia esdevingut simbòlica: l'atur, la violència social. Aquest tipus de narratiu té la virtut de tornar a posar la violència física en primer pla». I de quina manera.

Un detectiu diferent

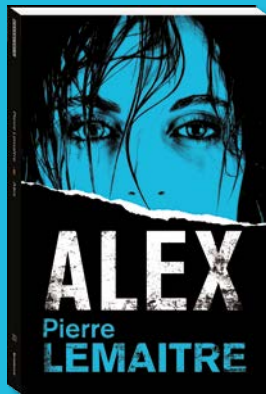
Ell ho ha tornat a fer. *Alex* és una novel·la sense eufemismes, directa i contun-

dent, però sobretot indomable. La seua més gran virtut és que res, ací, és el que pareix. Lemaitre juga des de l'inici amb l'inesperat. El segrest violent d'una jove, levítica i suggeridora, amaga, ja ho déiem adés, molt més. La seua identitat, fosca i canviant, du el lector confiat al colp de realitat, i a qui llegia susceptible, a reiterar les seues sospites. Moltes peces no encaixen en aquest segrest. Qui és Alex? En el fons de tot, a més a més, una tensió constant, moral, de qui ho investiga tot: el comandant Camille Verhoeven, vacunat contra les aparences i contra les injustícies.

I és que *Alex* és una altra entrega de la trilogia consagrada a un detectiu de carisma peculiar, que arreplega moltes de les característiques que podem trobar en altres prohoms de la literatura del crim. Ell, però, té alguna cosa diferent. Fa 1,45 m d'estatura. Massa baixet? «Quan vaig començar a escriure, em vaig trobar amb un problema», diu Lemaitre, «hi havia un número molt considerable d'herois en la literatura policíaca precedent. Què tindria d'especial el meu? No volia que fóra un policia més». La solució, la va trobar més endavant: «La clau de la novel·la policíaca és el punt de vista, és a dir, on col·loquem la càmera, des de quina perspectiva mostrem el món. Jo vaig pensar en un detectiu d'1,45 m d'alçada per una senzilla raó: en mirar el món des de baix, la visió es torna particular, diferent de la dels altres».

Estil cinematogràfic amb sorpreses

Es pot dir que ho ha aconseguit. Sense personatges no hi ha narrativa, i sense que

Alex
Pierre Lemaître
Trad. Albert Pejó
Bromera, 2015

aquests siguen identificables i carismàtics no hi ha memòria. La història de les lletres està plena d'oblits, de vides discretes, lleugeres una vegada i mai més recordades. No serà el cas de Verhoeven. Lemaître ha fet del detectiu un element reconeixible. No només per l'estatura, per cert. En la narrativa policíaca de l'autor francès –el món que envolta el detectiu– es repeteixen sempre unes característiques comunes. Camille és allà, mínim i inconfusible, és cert, però rodejat sempre de les descripcions més acurades i extenuantment vuitcentistes de l'horror, dels diàlegs més cinematogràfics, dels girs argumentals més inesperats –especialment en *Alex*–, de les pinzellades que s'assemblen a escenes de telesèrie de suspens, de la implicació emocional del policia en el crim que intenta resoldre, de les picades d'ull a la literatura, que permeten una lectura més enllà, per als perspicaces...

Escriptor de passions

Rodejat de tot això i d'alguna cosa més, perquè, en el fons, en la narrativa de Lemaître es desfermen totes les passions humanes: «Les ganes de destruir, la pos-

«La novel·la policíaca
serveix per a tornar
a col·locar la violència
física en un món
en què havia esdevingut
simbòlica: l'atur,
la violència social»

sessió, la revolta, la conquesta». Algunes més. Per a bé i per a mal, doncs, reconeixem de seguida què i qui estem llegint.

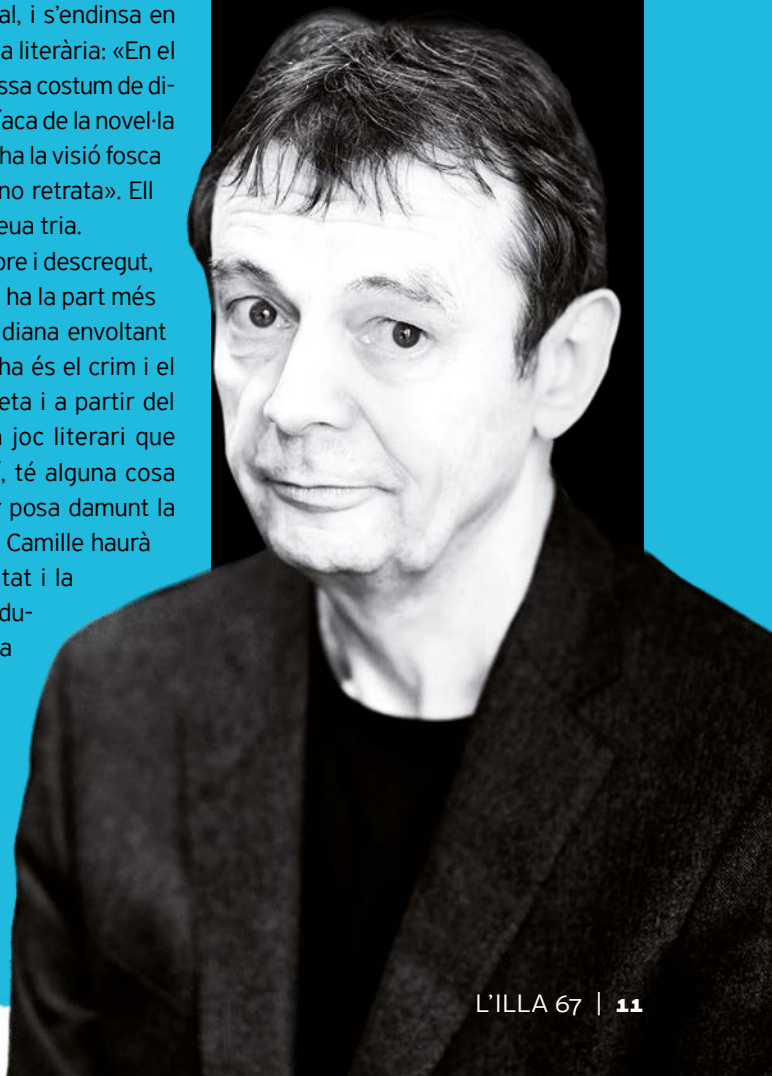
Per més que busquem, però, no trobarem la temàtica social, tan descarnada en els nostres dies. El paisatge europeu de la crisi no hi apareix. No ho va fer en *Irène*, i no ho fa en *Alex*. «No sóc un escriptor social; sóc un escriptor», afirma amb veu ferma, «no tinc pretensió de fer del tema social un aspecte artificial, solament ho faré si la història ho demana, com ha ocorregut en alguna ocasió anterior, però no en la sèrie dedicada a Camille Verhoeven». Aquesta decisió transcendeix la coherència estrictament personal, i s'endinsa en la, diguem-ne, coherència literària: «En el sud d'Europa no hi ha massa costum de diferenciar la novel·la policíaca de la novel·la negra; en el segon cas hi ha la visió fosca del món que la primera no retrata». Ell és ben conscient de la seua tria.

No hi ha *realisme* fúnebre i descregut, drames i pobreses, no hi ha la part més obscura de la vida quotidiana envoltant el comandant. El que hi ha és el crim i el trencaclosques que enceta i a partir del qual gira la història: un joc literari que en el cas d'*Alex*, això sí, té alguna cosa més. «Al capdavant, *Alex* posa damunt la taula una qüestió moral. Camille haurà de decidir entre la realitat i la justícia. Tot el llibre condueix a aquest dilema». Una tria indefugible, dura, en carn viva, que ressona a cada pàgina, a cada línia, i que va clarament, decididament, més enllà del crim.

Pierre Lemaître (París, França, 1951) no és nou en la narrativa policíaca. El seu estil descarnat i directe l'ha convertit en una celebritat al seu país. Guanyador, entre altres, del Premi Goncourt el 2013 per *Ens veurem allà dalt* (Bromera), ha fet del gènere del crim una de les seues especialitats.

Alex és una novel·la que, amb l'acostumada contundència descriptiva de l'autor francès, narra els enigmes al voltant del segrest d'una jove atractiva i silenciosa. Poques llums i moltes ombres en un altre cas a resoldre pel petit però carismàtic comandant Camille Verhoeven, que portaran el lector de sobresalt en sobresalt. Res, ací, és el que pareix.

Pierre Lemaître sedueix lectors arreu del món amb la sèrie de novel·la negra.

I tu no vas tornar

I tu no vas tornar

Marceline Loridan-Ivens

Trad. Lluís-Anton Baulenas

Bromera, 2015

***I tu no vas tornar* no és un testimoni més sobre l'Holocaust. Marceline Loridan-Ivens ha escrit una narració justa, sincera i commovedora, tan carregada de sensacions i records com de crítica. Després de l'èxit i la polèmica que ha tingut a França, arriba a Bromera un dels escassos testimonis encara vius que va sobreviure al camp d'extermini d'Auschwitz-Birkenau. El seu pare no va tornar mai d'aquell horror. A ell li adreça el llibre, com si fos una carta. Un text que no pretén despertar compassió, sinó consciències.**

Malgrat tot el que ens va passar, saps, jo he estat una persona alegre. Alegre a la nostra manera, per venjar-se d'estar trist, i almenys poder riure. A la gent li agradava això de mi. Però hi ha un canvi. No és pas l'amarguesa, no sóc pas amarga, jo. És com si ja no hi fos, aquí. Escolto la ràdio, les informacions, sé el que passa i sovint em fa por. Ja no tinc un lloc on estar. Potser es tracta de l'acceptació de la desaparició o un problema de desig. Alenteixo.

Llavors penso en tu. Torno a veure aquella nota que em vas fer passar, quan érem allà, un raconet d'un paper ja fet servir, estripat d'una banda, més aviat rectangular. Veig la teva lletra inclinada cap a la dreta, i quatre o cinc frases que ja no recordo. Estic segura d'una línia, la primera, «Estimada filleta», també de la darrera, la teva signatura, «Shloïme». Del que hi havia entre les dues, no en sé res. Faig memòria, però no me'n recordo. Faig memòria, però és com un forat i jo no hi vull pas caure. Llavors em desvio cap a altres qüestions: D'on vas treure aquell paper i

aquell llapis? Què vas prometre a l'home que va portar aquell missatge? Avui pot semblar que no tingui importància, però aquell full doblegat en quatre, la teva lletra, el pas des del teu missatge fins a mi, provaven en aquell moment que nosaltres encara existíem. Per què no me'n recordo, doncs? Només me'n resten Shloïme i la seva estimada filleta. Van ser deportats alhora. Tu a Auschwitz, jo, a Birkenau.

La Història, a partir d'aleshores, relliga aquests noms amb una sola etiqueta. Auschwitz-Birkenau. N'hi ha que només diuen Auschwitz, el camp d'extermini més gran del Tercer Reich. El temps esborra el que ens separava, ho deforma tot. Auschwitz era al costat d'un poblet, Birkenau, al camp. Calia sortir per la gran porta amb el comando de treball corresponent per adonar-se de l'existència de l'altre camp. Els homes d'Auschwitz ens observaven tot dient-se: «És allà on les nostres dones, les nostres germanes, les nostres filles han desaparegut, allà, on tots plegats acabarem a les cambres de gas». I jo mirava cap a on eres tu i em preguntava: «Això és el camp o és el poble? Ja se l'han endut al gas? Encara és viu?». Entre nosaltres hi havia tot de camps, de blocs, de torres de vigilància, de filferros espinosos, de crematoris i, per damunt de tot, la insostenible incertesa del que estava passant a l'altre. Era com estar separats per milers de quilòmetres. Tot just tres, diuen els llibres.

No eren gaire nombrosos els detinguts que podien circular de l'un a l'altre. El teu home era l'electricista que ens canviava les poques bombetes dels nostres blocs foscos. Va aparèixer un vespre. O potser era un diumenge a la tarda. En tot cas, jo hi era quan va passar, vaig sentir el meu nom, Rozenberg! Va entrar i va demanar

per Marceline. «Sóc jo», li vaig respondre. Va allargar-me el paper tot dient-me: «És una nota de ton pare».

Només teníem uns quants segons de temps, ens haurien pogut matar per aquest simple intercanvi. I jo no tenia res per respondre't.

Escenaris que bateguen

Les veus i la boira

Vicent Usó

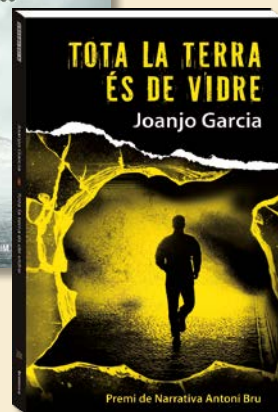
Bromera, 2015

Tota la terra és de vidre

Joanjo Garcia

Bromera, 2015

Maria Estrelles ■

Totes les novel·les situen els fets que narren en un espai determinat. Només de vegades, però, l'espai esdevé també quasi un personatge més, una presència amb entitat pròpia, que batega, evoluciona i interacciona amb els personatges. Precisament és el cas de dues de les novel·les que acaben d'incorporar-se a «L'Eclèctica», les quals ens permeten recórrer, olorar i sentir paisatges i entorns propers. D'una banda, la ciutat de València en *Tota la terra és de vidre* de Joanjo Garcia, XXVII Premi de Narrativa Antoni Bru, i de l'altra, les illes Columbretes en *Les veus i la boira* de Vicent Usó, Premi Alfons el Magnànim València de Narrativa.

Les dues plantegen la cerca d'una veritat que no és evident, que s'amaga i que, en el mateix procés de recerca, et va canviant. Hi trobem la curiositat, la por, la tristesa, la solitud, l'odi, el pas del temps, el perdó, els fantasmes del passat, l'amor, el desig, el poder... Les dues històries ens atraparan i ens descobrirem cercant aquella veritat escorredissa que s'entesta a quedar sota la superfície dels espais i les memòries.

A la València més fosca

Tota la terra és de vidre comença el vint-i-huit de juny de 2012 en una cafeteria de la plaça de la Mare de Déu. Aquesta serà la setmana, segons ens indica el narrador, en què Adrià Fabrè es farà adult. Aquest periodista de vint-i-set anys, encarregat de l'horòscop del *Crònica* i addicte al café, assisteix en directe a l'assassinat

d'un membre del Tribunal de les Aigües.

La crisi, el rescat europeu, els incendis que cremen les muntanyes valencianes i l'Eurocopa pul·lulen pels carrers creant un ambient térbol i enrarit. L'assassinat del jurat al bell mig de la ciutat desconcerta l'inspector Echebarri –qui mata al centre envoltat de turistes i fotògrafs?–. Prompte, l'inspector, un policia en declivi amb moltes taques en el seu passat, s'adona que hi ha alguna cosa que fa pudor. Adrià i ell creuaran els seus camins per intentar resoldre el cas, sense ser del tot conscients del joc que estan jugant ni de qui posa les regles.

**Ambdues novel·les
ens atrapen i ens fan
descobrir-nos cercant
una veritat escorredissa
que s'entesta a quedar
sota la superfície dels
espais i les memòries**

Joanjo Garcia ens presenta una València propera i, a la vegada, desconeguda. Recorrem llocs coneguts –la plaça de la Seu, Russafa, Amistat, Abastos, Benimàmet...–, però també ens endinsa en la València que vol romandre amagada sota l'aparent normalitat. Els personatges es capbussen en una realitat on tot sembla estar en venda, alhora que s'enfronten als seus fantasmes i obrin velles cicatrius.

Tota la terra és de vidre agafa el seu títol d'una citació de l'autor nord-americà Ralph W. Emerson, que parla de la dificultat d'amagar el passat, de quedar impune, ja que en cometre un crim la terra es torna de vidre i es molt fàcil que es trenque i la veritat sure. Què diferencia un assassí d'una persona comuna?

Secrets soterrats a les Columbretes

En *Les veus i la boira* trobem una història de secrets i mentides, d'amor i d'odi, d'assassinats i contrabandistes, de pors i de culpes. Res és el que sembla ser. El vint-i-tres de setembre de 1972, Bernat Sequeral descobreix que el taüt de sa mare és buit. Voler saber el perquè el durà a la mort. Més de vint anys després, el seu fill Mateu, periodista com ell, intentarà traure a la llum la veritat.

La novel·la ens durà pels últims setanta anys del segle xx i recorrerem França, Mallorca, Peníscola, Àvila... i les enigmàtiques Columbretes, que esdevindran el verdaer eix vertebrador de la història. Infern i paradís. Un lloc de contes i de somnis, de sofriment, de silenci, de secrets, d'oportunitats, un lloc de mort... Un escenari viu que recorrerem de la mà dels protagonistes.

Veus diferents ens contaràn la seua versió dels fets, retalls d'una història que canviarà la visió que Mateu tenia fins aleshores de la seua família. Una història que captivarà el lector, qui no podrà deixar de llegir fins a ajuntar tots els retalls i que s'endinsarà sense remei en aquest escenari de veus i de boira.

terra valenciana

www.terravalenciana.com

Productes valencians artesans de qualitat

DESCOBREIX UN FUM DE REGALS ORIGINALS I SABOROSOS

 TerraValenciana

 @TerraValenciana

 @terravalenciana

**I si fas la teua compra abans del 31 de desembre
podràs guanyar el lot Tabarca que sortegem!***

*Bases completes a www.terravalenciana.com

La «generació Bromera» (de la mà d'un Micalet Galàctic)

Gemma Lluch ■

«El Micalet Galàctic» va nèixer fa un quart de segle per a oferir als lectors més joves no solament textos en una llengua, la seua, que omplia per primera vegada les aules, sinó també referents pròxims, noms comuns i personatges coneguts. Naixia així «la generació Bromera», crescuda i formada amb la companyia d'aquesta col·lecció que ara arriba als dos-cents títols. Uns papers i uns dibuixos que han aconseguit quedar-s'hi fins a formar part de moltes històries personals. Molts membres d'aquesta generació han tornat a trobar-se amb les històries d'«El Micalet Galàctic» ara en qualitat de docents o de pares.

«El Micalet Galàctic», una història

En 1990 s'inaugurava la col·lecció i una sèrie d'aquesta, la crema, amb *Alícia i els tigres*, d'Alexander McCall Smith, traduïda per Joan González. Vint-i-cinc anys després, noranta-quatre autors han publicat

els seus textos en «El Micalet Galàctic», cent dos il·lustradors han aportat els seus dibuixos, i un milió huit-cents seixanta-dos mil quatre-cents setanta-quatre exemplars s'han venut. Unes xifres que maregen!

Mercé Viana és l'autora que més ha publicat, onze títols; després, Jesús Cortés i Enric Lluch empaten amb huit. El següent lloc l'ocupen Pasqual Alapont, Carles Cano, Fina Casallerrey i Maria Dolors Pellicer, amb set llibres cadascun. Teresa Broseta i Joan Pla n'han publicat sis, i Agustín Fernández Paz i Vicent Pardo, cinc. Del total d'autors, un huitanta per cent són valencians.

El 1990 naixia
«la generació Bromera»,
crescuda i formada amb
la companyia
de la col·lecció
«El Micalet Galàctic»,
que ara arriba
als dos-cents títols

Pasqual Alapont és qui més exemplars ha venut. I *Històries de por*, un clàssic de la literatura infantil escrit per l'autora Angela Sommer-Bodenburg i traduït per Francesc Martí, així com *No sigues bajoca!*, del mateix Alapont, són els títols més venuts. Curiosa elecció la dels lectors. L'autora d'*Històries de por* és una de les més reeixides

a Europa. És la creadora d'un personatge molt conegut, el Petit Vampir, que ha passat dels llibres a les pantalles. L'autor de *No sigues bajoca!* és sens dubte un dels més grans de la nostra literatura infantil i juvenil. Els seus llibres destaquen per una manufactura impecable, un relat ben escrit, una història que es queda a formar part del lector...

«El Micalet Galàctic», una biblioteca

La col·lecció classifica els diferents títols publicats en quatre sèries: la sèrie blava, que edita lectures a partir dels dotze anys; la roja, a partir dels deu; la crema, dels huit, i la sèrie blanca, dels sis.

Tot i que predomina el relat, la poesia està present amb títols com *Quines bèsties!*, *Poemes de butxaca*, *Pometa dolça*, *Poemes sense diminutius*, *Oda als peus*, *Poemes a la carta*, *Qui la rima l'endevina*, *Versos que van i vénen*, *La selva en vers*, *Els ulls al cel i l'ànima a la mar* o *29 poemes per al dia a dia i un per a la nit*. Llibres escrits per Antoni Albalat, Fina Gibrés, Enric Lluch, Carles Cano, Marc Granell, Josep Ballester o Maria Dolors Pellicer.

L'adaptació dels clàssics apareix des dels primers títols amb obres de la literatura infantil i juvenil com *El meravellós màgic d'Oz*, de L. Frank Baum, de la mà de Josep Franco, o *Moby Dick*, de Herman Melville; *Vint mil llegües de viatge submarí*, de Jules Verne; *Dràcula*, de Bram Stoker; *Frankenstein*, de Mary Shelley, i *Els tres*

mosqueters, d'Alexandre Dumas, que van arribar gràcies a Jesús Cortés.

L'educació literària és una magna tasca que ha de formar part de les polítiques de les administracions, de tots els programes electorals dels partits polítics, ha d'estar present en les aules i ha de formar part de la nostra quotidianitat. La lectura d'una adaptació és una manera de conèixer millor el nostre passat, per estimar-lo i respectar-lo i, en conseqüència, per preparar el nostre futur amb més esperança i amb més responsabilitat.

Des d'aquesta perspectiva, considerem molt valuoses les propostes que «El Micalet Galàctic» ha publicat. Com ara el clàssic per antonomàsia: *Tirant lo Blanc*, adaptat per Josep Franco i il·lustrat per Enric Solbes, o l'adaptació de Víctor Labrado de la *Crònica de Jaume I*, que comprén els episodis de la vida d'un rei que poden resultar més pròxims als lectors. O el *Llibre de les bèsties*, una de les obres més conegudes de Ramon Llull, adaptada per Teresa Broseta. Les *Llegendes valencianes* de Josep Franco parlen del miracle de Morella, de les bruixes de Planes,

de l'illa de Benidorm o de la delicada de Gandia. I Francesc Gisbert en *Quantes rondalles!* conta històries de por, per a riure, de dimonis entremaliats o de faveres màgiques.

Els clàssics de la literatura universal també s'han seleccionat de manera acurada: *L'Odissea* ha portat als lectors les aventures d'Ulisses adaptades per Jesús Cortés. Igual que *La Ilíada*, on els lectors s'endinsen en la guerra de Troia. Les narracions de Hans Christian Andersen o dels germans Grimm més conegudes van ser adaptades per Josep Franco, i Jesús Cortés acompanya els joves lectors a descobrir les arrels literàries del bressol de la nostra civilització amb *Déus, herois i mites de l'antiga Grècia*.

94 escriptors i
102 il·lustradors
han publicat en
«El Micalet Galàctic»,
una col·lecció de la qual
s'han venut més
d'un milió huit-cents mil
exemplars

**«El Micalet Galàctic»,
una responsabilitat i un repte**

Fer una adaptació, escriure un relat, un poema, una obra de teatre per als infants i adolescents i il·lustrar-los és influir, és formar els futurs ciutadans del nostre País. És una responsabilitat cultural i social.

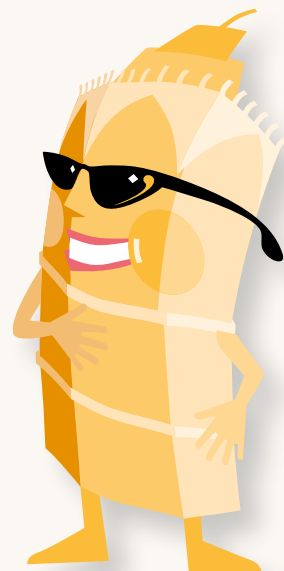
Òbviament hem de pensar en nous reptes. La col·lecció estrella de la literatura infantil valenciana ha de continuar el camí d'èxits que fa vint-i-cinc anys –i 200 títols– va iniciar. El format digital, les aplicacions per a tauleta, la participació del lector tant en la creació dels nous textos com en la forma de compartir-los, són algunes de les claus de per on pot anar el present.

Sí, parle de present perquè ens hem d'espavilar si no volem envellir com a me-

diadors i com a cultura. Hem parlat ja molt sobre com els adolescents han capgirat aquestes formes d'operar. Alguns parlen sovint sobre els xiquets i les xiquetes i els adolescents, sobre si llegeixen poc o molt... Però, què fem nosaltres?

Els polítics: quines campanyes de promoció de la lectura fan? Han mesurat els assoliments? Què han canviat les polítiques de lectura? Els mediadors: com la treballem? Quins llibres hem llegit que podem compartir amb els estudiants, amb els companys, a les xarxes? Què ha canviat gràcies als canvis que hem introduït? Els pares: quin temps hem dedicat a llegir amb els fills? A quina exposició o a quina obra de teatre anirem? Quina llibreria visitarem?

El repte d'un present ple de lectura és nostre, perquè si nosaltres millorem, les lectures, els llibres, també ho faran.

María Solar:

«La literatura és universal, som les persones les que posem les barreres»

El meu malson favorit

María Solar

Trad. Josep Franco

Bromera, 2015

Beatriu Tortosa ■

La col·lecció «El Micalet Galàctic» commemora el seu número 200 amb *El meu malson favorit*, un títol de luxe que forma part del prestigiós catàleg White Ravens. La Biblioteca de Munic és la responsable d'aquest catàleg anual format per 200 títols d'arreu del món que són escollits per vint especialistes en literatura infantil i juvenil. Aquesta distinció li arriba a l'autora María Solar després d'aconseguir el premi Lazarillo 2014 que atorguen els experts de l'OEPLI (Organización Española para el Libro Infantil y Juvenil). I què té aquest llibre que desperta aquesta fascinació?

El meu malson favorit és la història de Manuel, un xiquet que s'endinsa en el «país de la febre» en somnis, on trobarà personatges tan irreals com un marcià que viatja per les canonades dels vàters, un parell d'animals impossibles, o uns personatges onírics que troba en un bar en el seu intent d'evitar somiar Alcía, la xiqueta que el persegueix en somnis i que és el fil conductor del llibre. Un referent literari, l'Alcía de Carrol, que María Solar converteix en una «anti-Alcía», invisible alhora que omnipresent al llarg del llibre.

Parlar de ser diferent

L'escriptora gallega María Solar és periodista i presentadora de diversos programes a la ràdio i a la televisió gallegues. Potser per eixa connexió amb la realitat més immediata, confessa que volia «escriure un conte que tinguera una part real molt absurda però creïble i també la part de la bogeria i la fantasia dels somnis, una part que em va permetre ser molt lliure». L'autora juga amb la frontera entre el somni i la realitat per a presentar-nos a Manuel, un xiquet que té una realitat peculiar: «El protagonista té dos gossos verds, un

germà bessó que va nàixer una setmana després, casos que semblen mentida però que poden passar i, de fet, s'han donat en la realitat», assegura Solar. «I és que de vegades, quan t'acostes a allò diferent, t'adones que li pot passar a qualsevol. Eixa és la idea del llibre –assenyala l'autora– quan acabes, veus que ser diferent pot resultar estrany, però no necessàriament ha de fer-te sentir malament. Però això es conta sense donar lliçons, perquè els llibres tenen un missatge, però la conclusió l'extrauen els xiquets després de llegir-lo.»

«Ser diferent pot resultar estrany, però no necessàriament ha de fer-te sentir malament. Però això es conta en *El meu malson favorit* sense donar lliçons, la conclusió l'extrauen els xiquets després de llegir-lo»

Per a lectors de 9 a 99 anys

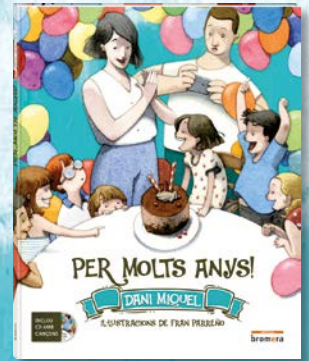
María Solar va començar a escriure per a xiquets ara fa set anys i forma part d'una generació d'autors gallegos anomenada «la generació de l'esperança», que escriuen en gallec i gràcies a les traduccions exporten la seua literatura. L'autora abomina les etiquetes, tant la d'escriure en gallec com la d'escriure per a xiquets: «La literatura és universal, som les persones les que posem les barreres. Escriure per a xiquets és una elecció totalment conscient.

La història que vull contar em marca per a qui estic escrivint, però dins dels llibres infantils treballo en diversos nivells de lectura. Tinc un sòl de lectors de 9 o 10 anys, però no hi ha sostre, tots els meus llibres els pot llegir un adult, però faran una lectura diferent perquè hi ha càrregues de profunditat». Històries com la del venedor d'olors o la de la repartidora de besos són un exemple dels distints nivells de lectura dels quals parla l'autora, que incideix en «la naturalitat amb què molts xiquets veuen el personatge de la repartidora de besos i la seua història, mentre que als adults els vénen les llàgrimes als ulls». L'autora d'*El meu malson favorit* considera que el seu creixement com a escriptora li ha permès parlar de sentiments sense posar-se barreres en una història que juga amb l'humor, la realitat i la fantasia per a parlar de la diferència, de l'explotació infantil o de la mort d'un ésser estimat amb molta subtileza. Una història que té moltes històries i on cadascuna és digna de ser llegida.

Per molts anys, Micalet!

La màgia de complir anys

Per molts anys!

Dani Miquel

Il·l. Fran Parreño

Bromera, 2015

Sandra Capsir ■

Ningú pot negar que fer anys és tot un esdeveniment. La manera com ho vivim, però, va canviant segons les diferents etapes del nostre cicle vital. No és el mateix complir anys quan som menuts que quan arribem a una certa edat. Així i tot, reunir-se al voltant d'una taula per a bufar els ciris d'un pastís és un motiu d'alegria als 3 anys i també als 80. És cert, però, que als menuts la il·lusió i les pessigolles a la panxa poden durar-los dies i, justament, aquest és el leimotiv del nou treball que Dani Miquel acaba de publicar a Bromera amb el títol *Per molts anys!*. El projecte és un llibre-disc que ens convida a fer un viatge per alguns dels moments màgics que es viuen al voltant del fet de complir anys.

Conte i cançons de Dani Miquel

Joana, la protagonista de la història, està tan il·lusionada amb la celebració del seu aniversari que no pot conciliar el son. L'endemà tots els

seus amics i familiars acudiran a sa casa per a celebrar que s'ha fet un any més gran. Què li regalaran? Plourà? Faltarà algú? La mare haurà fet el pastís? El dia de la celebració no comença massa bé, plou, però els pares li han preparat una divertida sorpresa. Enguany el seu regal està ben amagat, i només el trobarà si aconsegueix resoldre una sèrie d'enigmes al llarg del dia. Per a aconseguir-ho, necessitarà l'ajuda d'un ésser molt especial. Fran Parreño explica amb dibuixos aquesta història plena de tendresa i emoció en un àlbum il·lustrat perfecte per a gaudir en família.

Amb conte i cançons
de Dani Miquel i
dibuixos de Fran Parreño,
Per molts anys! ens
convida a fer un
viatge per alguns dels
moments màgics
que es viuen al voltant
dels aniversaris infantils

Per molts anys! és un projecte singular, ja que la lectura de l'àlbum il·lustrat s'acompanya d'un disc que inclou 14 temes inèdits de Dani Miquel. Si cada concert del Cantacançons esdevé ja tota una festa, amb aquest nou treball, Dani Miquel farà gaudir grans i menuts amb una proposta innovadora però que manté l'essència, en l'àmbit musical, dels treballs anteriors.

Felicitats, Micalet!

A més, l'arribada d'aquest llibre-disc coincideix amb la publicació, en la col·lecció «El Micalet Galàctic», del títol número 200. És per això que la primera cançó del llibre-disc compta amb un videoclip que esdevé tot un homenatge a la col·lecció infantil i juvenil més estimada pels lectors i, alhora, més valorada pels docents, tot un referent en el panorama literari infantil valencià. En les quasi tres dècades de trajectòria de l'editorial, moltes promocions han crescut amb les històries recollides en «El Micalet Galàctic» que, a més, té també un protagonisme especial en l'àlbum il·lustrat de Dani Miquel i Fran Parreño. Justament aquest audiovisual serà el pretext per al llançament d'un divertit concurs, a partir de gener, en el qual Dani Miquel recollirà, a través de les xarxes, vídeos breus cantant la cançó d'aniversari que inclou el disc en versió karaoke.

La col·lecció ha celebrat el títol 200 amb la publicació del llibre *El meu malson favorit*, de l'escriptora gallega María Solar. Una història plena de fantasia guardonada amb el Premi Lazarillo a la Creació Literària. A més a més, en l'àmbit escolar, s'han previst una sèrie de concursos i presentacions que es complementen amb la publicació d'un catàleg commemoratiu. El resultat del primer concurs dirigit a escoles ha sigut una allau de felicitacions, plenes de creativitat i enginy, dedicades a Micalet. I és que del que no hi ha dubte és que, enguany, «El Micalet Galàctic» tindrà un protagonisme especial, i en cites com les Trobades d'Ensenyament en Valencià, la Plaça del Llibre o la Fira del Llibre de València, bufarà més d'un pastís. Felicitats, Micalet!

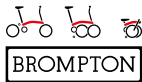

Dani Miquel barreja tradició i innovació
en un estil que captiva grans i menuts.

BRbikes

bicicletes urbanes i elèctriques

Especialistes en:

Plega la **Brompton**... i al bus o al tren

- La bicicleta més compacta i fiable.
- Plegada ocupa el mínim espai.
- Lleugera, veloç i fàcil de plegar i d'usar.
- Viatja amb tu al metro, al bus, a l'avió...
- Personalitzable: talla, manillar, velocitats, colors...

Bici elèctrica, més per menys

- Podràs recórrer més distància en menys temps.
- El motor ens impulsa fins als 25 km/h.
- Pots recórrer més de 500 km per menys d'1€.
- És segura: el motor s'acciona amb el pedaleig.
- És silenciosa: no emet sorolls ni gasos.
- No et canses si no vols, i fas un exercici moderat.

Fixie, exclusivitat total

- Una bicicleta dissenyada al teu gust.
- Assessorament durant la configuració.
- Disseny a la carta per ordinador.
- Peces de qualitat i alta resistència.
- Increïblement lleugera.
- Pots escollir els colors de tots els components.

Bicicleta urbana, comoditat i elegància

- Gran varietat de models, per a tots els gustos.
- Vehicles elegants, a preus assequibles.
- Són còmodes i versàtils.
- Ideals per a desplaçar-te per la ciutat.
- Per a passejar i per a fer exercici.
- Una bicicleta per a compartir.
- Dissenys moderns, actuals i vintage.

Bicicletes, complements, recanvis i molt més a www.brbikes.es

Contem i cantem!

L'anequet lleig

Ernest J. Sorrentino
i Carles Alberola
Bromera, 2015

A Betlem me'n vull anar

Diversos autors
Bromera, 2015

Dolors Millo i Antich ■

interessant aprofitar les vacances de Nadal per a llegir algun d'aquests betlems i, sobretot, per a recomanar la visita als teatres on es representen.

El teatre com a aliat

Ambdós llibres ens ofereixen un ventall de possibilitats per a gaudir a l'aula de fragments vius de la nostra llengua. Barregem l'oralitat i l'ensenyament interactiu, comuniquem més enllà dels papers: amb tradicions, reflexions, gramàtica, música, gesticulació, història, literatura... Conflueixen l'expressió oral i escrita de la nostra llengua.

S'alça el teló a l'aula. Som-hi!

A les classes de llengua i literatura ens trobem xiquets i xiquetes que volen ser protagonistes dels textos que llegeixen. Aquí tenim molts i molt bons) de fagot, trompeta, flauta, percussió... busquen el ritme adequat a la història que llegim, al poema que recitem. Altres prefereixen dissenyar vestuari, maquillatge o decorat.

Per això seleccionem textos que faciliten l'oralitat, la dramatització. Hem d'aconseguir que la llengua hi siga viva i que tinga sentit treballar-la.

Èxit d'una proposta musical

Amb l'objectiu de gaudir de l'aprenentatge, m'ha encisat l'obra *L'anequet lleig*, versió teatral i musical del conte clàssic de Hans Christian Andersen que edita Bromera. Es tracta d'un divertit musical ubicat a l'Albufera, entre el port de Catarroja, Sollana i el Saler, que ens demostra que les diferències necessàries (físiques, d'origen...) ens uneixen creant vincles d'amistat infinita.

N'hem fet un tast a l'aula amb alumnat de 1r d'ESO i ha estat extraordinari el resultat. Després de llegir l'obra completa en dues sessions, hem triat una escena per a representar-la. Majoria absoluta: escena 12!

Voluntàriament, han aparegut els personatges principals Max (l'anequet lleig) i Coqueta (la seua núvia); els secundaris Rata (eixerit i valent, li agrada rotar), Garsa (àgil i preciosa), Caragol (raper) i Sargantana (canvia la pell i la cua, segons la moda). Però... i l'Aranya? Aquest personatge magistralment construït, a tres veus, l'han interpretat tres alumnes en bloc: cap d'ells vol mai participar en

les classes, però aquí, sota la teranyina del personatge (disfressats d'una veu que no és la seua), ho han fet magníficament i, damunt, han gaudit de veritat.

Una de les tres veus de l'Aranya és la d'una alumna nouvinguda de França; l'altra, d'un repetidor de 1r, i la tercera, d'una alumna amb NEE. Un èxit: reberen els aplaudiments més sincers dels seus companys. El poder d'un personatge tan complicat, dolent i fort fa que la dramatització siga fantàstica i divertida. I que els xiquets i xiquetes siguin especials per uns moments canviant els rols que interpreten diàriament.

Una opció molt nadalenca

Una altra obra ben interessant arriba amb el fred de l'hivern, fruit de les nostres tradicions lligades al Nadal. I és que *A Betlem me'n vull anar* ens dona la possibilitat de treballar tres textos tan arrelats al nostre territori com el costum de muntar els betlems.

Des d'Alcoi, amb el *Betlem de Tirisiti*, podem fer de titelles i escenificar una obra de les darreries del s. XIX. Amb música i dansa podem treballar el *Betlem de la Pigà*, tot un símbol del Nadal a Castelló de la Plana. També amb titelles, *Retaule de Nadal* recupera els retaules que es representaven a València a principis del segle XX afegint apunts còmics actuals.

Com a docent en un centre públic i laic, no m'agrada treballar textos religiosos a les aules, però els betlems són una petjada del nostre patrimoni cultural. És enriquidor descobrir les tradicions i festes populars, i per això trobe

Dibuix: Jesús Huguet

L'animal de les paraules

La literatura és un regal dels déus? Imprescindible per a la història i per a la religió, origen de grans revolucions, la literatura des d'aquesta perspectiva és protagonista de l'article de Salvador Vendrell, que va ser finalista del Premi Llegir 2014, guardó amb què la Fundació Bromera vol fomentar la redacció d'articles sobre la lectura. A continuació us oferim el text íntegre.

Diuen, els sabuts, que tot començà amb Prometeu que va robar el foc sagrat dels déus per donar-lo als homes. Aquest regal simbolitzava que els homes es diferenciaven de la resta de les altres espècies animals, perquè havien adquirit una condició nova que anomenaren intel·ligència. Van poder multiplicar les capacitats de tot tipus, però també s'hagueren de fer preguntes. Qui som? D'on venim? Què fem ací? I, com que no tenien ni idea, van inventar la literatura. Van intentar contestar les preguntes amb màgia i inspiració i els van eixir uns mites molt divertits que segueixen empenyant-nos des d'aleshores. Uns mites que volien donar resposta a aquelles preguntes que es feien. Unes preguntes que, després, intentaríen contestar de manera més racional a través de la filosofia o la ciència, però seguint sense tenir ni idea. «L'art d'agafar la vaca pels collons», en diria, de tot allò, un escriptor dels que intentaven xafar els peus en la dura terra. Malgrat tot, però, n'ha quedat una cosa molt bona: la literatura. I l'avançatge de la literatura sobre qualsevol altra cosa creada per l'home diferent dels altres animals és que, si s'aclofa o es trenca, no atrapa a ningú a sota, com crec que va dir Maria Aurèlia Capmany. Una literatura els orígens de la qual era oral i col·lectiva i funcionava com un amplificador

dels pobles. Què seria dels jueus sense la *Bíblia*? I dels grecs sense totes les històries que van imaginar? Sense la *Bíblia* i sense la literatura, mítica o no, aquests pobles, probablement, avui serien com els pobles que, per no tenir literatura, tenen molt poca veu i s'han de conformar amb la dels veïns. No es tracta, però, només dels pobles. El mateix Josep Pla es preguntava: què seria de la rosa sense la literatura que li ha caigut a sobre? Seria una insignificant col petita, es contestava a ell mateix.

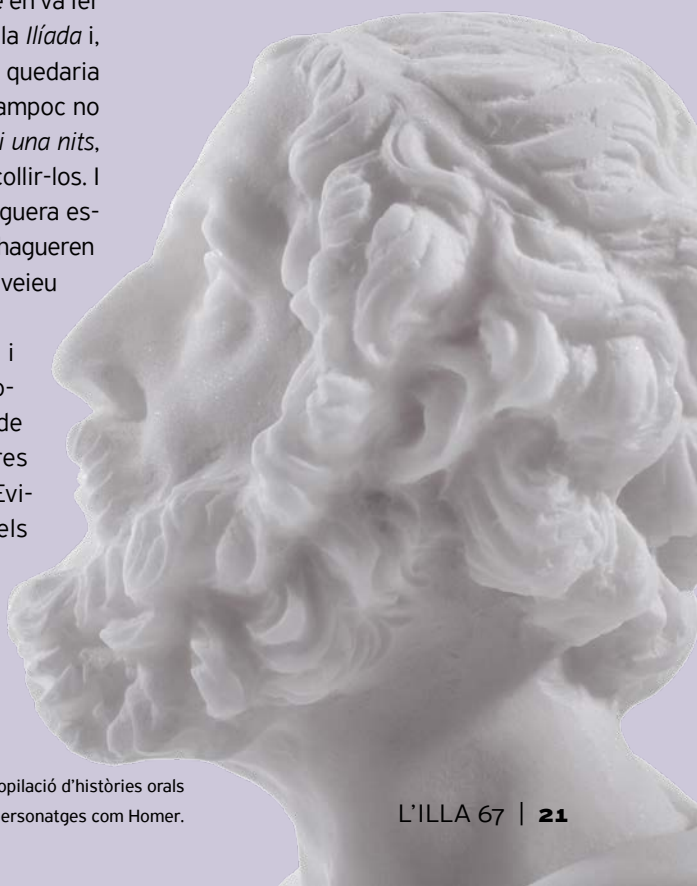
Les coses que no s'escriuen desapareixen com l'escuma de mar. Per això, els homes començaren la història amb l'escriptura. I s'han perdut moltes coses, perquè no s'han escrit. Quantes històries han desaparegut, perquè no s'han posat en el pergamí o en el paper? Quantes llengües han deixat de parlar-se, perquè no han produït una literatura? Sense la recopilació de les històries orals que en va fer Homer no existiria l'*Odissea*, ni la *Ilíada* i, sense la faena d'Enric Valor, no quedaria cap rondalla valenciana. Com tampoc no quedaria cap conte de *Les mil i una nits*, si ningú s'haguera dedicat a recollir-los. I sense la *Ilíada* d'Homer no s'haguera escrit l'*Eneida* i sense la *Bíblia* no s'hagueren construït les catedrals i així... Ja veieu com van les coses...

I s'han produït molts canvis i revolucions. Us imagineu el poder de la impremta? El poder de fer totes les còpies dels llibres que volgueren. Quins llibres? Evidentment començaren amb els de la Mare de Déu, els àngels i els sants i, sobretot, amb la *Bíblia* que, en traduir-la a les llengües vulgars, s'hagué d'enfrontar directament amb els seus lectors. I ja sabeu la

Salvador Vendrell ■
gresca que es va formar. Però, amb el temps, s'hagueren d'empassar també el *Tirant lo Blanc*, el *Decameró*, el *Discurs del mètode*, la *filosofia al tocador*, el *Manifest comunista* i... La revolució d'ara, la de les noves tecnologies amb Internet i tots els aparells que s'han fet imprescindibles, és molt més divertida i més poderosa encara. No en sabem encara les conseqüències. Tot començà, però, amb Prometeu que li furtà el foc als déus per diferenciar-nos dels altres animals.

*Article publicat originàriament en el blog *Catakumba*

**Espai elaborat per la
Fundació Bromera per al
Foment de la Lectura.
www.fundaciobromera.org**

Petons i llibres amb colors màgics

De quin color és un petó?
De quin color són els besos?
¿De qué color es un beso?

Rocio Bonilla
Animallibres, 2015
Bromera, 2015
Algar, 2015

Rocio Bonilla està trepitjant fort. És un fet. Personalment la vaig conèixer a la presentació que vam fer a la llibreria del primer àlbum il·lustrat que publicava al Grup Bromera, *Cara de pardal*, i em vaig enamorar. Un traç fresc pel que fa als dibuixos, on es pot intuir la feina feta fins a arribar a l'«art definitiu», i amb una ploma que té moltes coses a dir. Pocs mesos més tard arribava a les meves mans *La muntanya de llibres més alta del món*, un cant al foment de la lectura, el llibre com a eina màgica per volar fins als llocs on ens porti la nostra imaginació. I ara, aquest meravellós *De quin color és un petó? / De quin color són els besos?*, tots dos editats en català per Animallibres/Bromera i en castellà per Algar.

L'enginy infantil com a base

Obrir aquest llibre és com obrir la porta a la infantesa de cadascú. Aquelles preguntes sense sentit aparent que fèiem a l'aire o als nostres pares i que els descollocaven, tot i que ells aquantaven el tipus el millor que podien. O que ens passen ara com a pares: de segur que a la família teniu una Minimoni en potència. Una petita, amb molta marxa, que adora pintar i que té una pregunta voltant pel seu cap, que no perd temps per fer-se-la, primer a ella mateixa, per intentar esbrinar una resposta: de quin color és un petó?

I si algú ha dit colors, la Minimoni és l'especialista. Ella els coneix tots i anirà esbrinant si aquell color és el color dels petons: vermell, groc, verd, blau, blanc, negre... tots poden ser l'escollit, però tots tenen alguna cosa que no acaba de fer el pes. Sort que la mare és ben a prop per resoldre el misteri... I tu, ja saps de quin color és un petó?

Un llibre per compartir en família

Posar a l'abast dels petits –i també dels grans– àlbums plens de tendresa com aquest és tot un encert que fa que la nostra literatura infantil i juvenil creixi i tingui molt bona salut. Un àlbum ens ajuda a trobar llocs i moments de complicitat per compartir amb la canalla, creant vincles forts i agafats per sempre

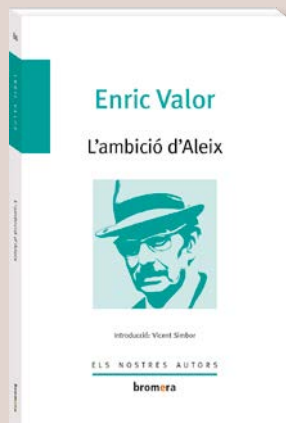
Paula Jarrín* ■
amb fils invisibles. El que passa al paper es converteix en el moment de trobada, de lectura, de visions del món, d'excuses perfectes per fer-nos molts petons. I si a tot això afegim que tenim entre mans un llibre meravellós on la il·lustració té una força narrativa que per moments fa que no calguin les paraules, on la Minimoni de segur que us robarà el cor i on els colors van prenent vida, en acabar de llegir tindrem ganes de fer dues coses: fer-nos petons i desxifrar els colors d'aquests petons, colors que ens serviran per agafar tots els fulls de paper per poder pintar i dibuixar sense aturar-nos. Tot això, en 36 pàgines, magníficament resoltes per la Rocio Bonilla.

Un llibre meravellós on la il·lustració té una força narrativa que per moments fa que no calguin les paraules, on la MiniMoni de segur que us robarà el cor

Jo em quedo aquí, fent petons a tort i dret, i esperant els petons més dolços dels meus minis personals, i buscant colors per pintar el món... i esperant el proper llibre de la Rocio, que de ben segur ens tornarà a deixar bocabadats.

Minimoni és la protagonista enginyosa i dolça d'aquest àlbum il·lustrat.

L'ambició d'Aleix Enric Valor

Col·l. «Els Nostres Autors», 80
280 pàg. Bromera 2015

L'estima entre el jove Aleix i la senyora Pauleta es transforma en un amor apassionat. Una de les novel·les més reeixides d'Enric Valor on sura un lirisme paisatgístic que trasllada al lector la passió pels indrets naturals de la nostra terra.

L'auca del senyor Esteve Santiago Rusiñol

Col·l. «Els Nostres Autors», 79
256 pàg. Bromera 2015

Veí del barri de la Ribera i propietari d'una merceria emblemàtica, el senyor Esteve és un personatge immòbil en una Barcelona canviant. Un clàssic indiscutible, l'obra més ambiciosa de Rusiñol i un retrat de la burgesia barcelonina.

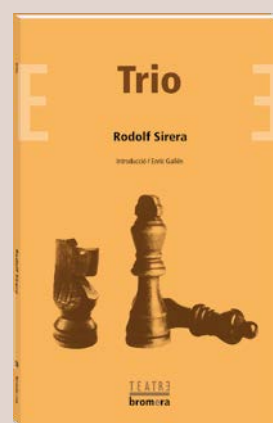

Un lloc comú Joan Yago

Col·l. «Bromera Teatre», 59
104 pàg. Bromera, 2015

El dramaturg Joan Yago ens presenta una obra teatral amb una marcada traça de comèdia, en la qual es fa present el caràcter existencialista conjuminat amb alguna pinzellada surrealista. En aquest llibre la malaltia i la mort d'un escriptor i professor, Manel Sabaté, propicia la reunió dels amors de la seua vida: tres vídues i una amant, que, per la seua condició, conversen llargament i amistosa sobre el protagonista i la seua transcendència vital. El lector hi podrà presenciar les conseqüències inevitables que du el pas del temps, alhora que hi trobarà l'oposició de personalitats diferents: l'ésser emocional, feble, exagerat, molest, reservat, sarcàstic, mediocre... Tot compartit damunt una taula parada, en la qual les dones implicades viuran unes irracionals i disteses hores de dol acompanyades de menjar i cava. Aquesta, com s'anomena en el llibre, «família o el que siga» arribarà a comprendre el vertader resultat de l'actuació vital de Sabaté, el denominador comú de totes elles. Així doncs, les sobtades confessions i la lectura dels textos literaris de l'escriptor demostren com la voluntat pretensiosa, l'èpica i els tòpics queden desacreditats enfront de la realitat més quotidiana.

Premi de Teatre Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira

Trio Rodolf Sirera

Col·l. «Bromera Teatre», 58
128 pàg. Bromera, 2015

Aquesta darrera obra teatral de Rodolf Sirera ens acosta la història de dos actors amics, Òscar i David, que es retroben en un temps en què la precarietat laboral del teatre i del món audiovisual els empenya a viure davall del mateix sostre. Tots dos són diferents: Òscar és lúcid i madur, mentre que David és més impulsiu, per la qual cosa viuen reiterats xocs de personalitats que afecten la seua convivència. L'«harmonia» dels vells amics, però, es congela quan apareix Micky, una astuta i vanitosa actriu que pretén aconseguir els seus interessos, a partir de la qual es demarca la vida real i el desig de ficció.

En la present, Sirera no sols escriu una obra teatral sobre teatre, més aviat hi fa una radiografia completa del gènere: hi és present la situació actual precària i canviant; de fet, els protagonistes en són el resultat. I, a més, l'autor d'aquesta obra hi realitza un joc reversible: el lector assistirà a la lectura de la intertextualitat, a través de diferents obres de Rodolf Sirera, entre les quals destaca l'emblemàtica obra *El verí del teatre*, alhora que és recurrent la presència i l'absència dels diàlegs i parlaments, alguns convertits en pensaments o monòlegs, gràcies al recurs de les veus en *off*.

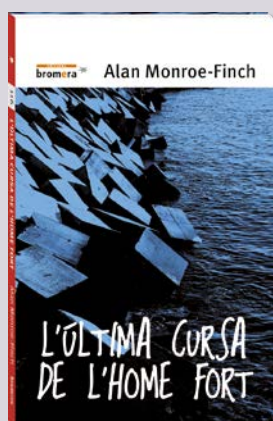

Sóc una màquina!

Jordi Sierra i Fabra

Col·l. «Espurna», 117
216 pàg. Bromera 2015

I si un dia descobrires que, en realitat, no ets humà? I si la criogenització fóra possible en poc més d'un segle? Si has somiat alguna volta com serà la societat del futur o t'agrada la ciència-ficció amb una certa dosi d'humor, aquest és el teu llibre!

L'última cursa de l'Home Fort

Alan Monroe-Finch

Col·l. «Espurna», 116
128 pàg. Bromera 2015

Quines ganes que té Marc de passar les vacances amb la família del pare! Però en arribar a Plymouth, les coses han canviat. L'oncle Will va patir un accident terrible i no ha tornat a ser el mateix. Marc sospita que amaga alguna cosa més.

El buscador de contes

Jordi Raül Verdú

Col·l. «El Micalet Galàctic», 197
112 pàg. Bromera 2015

Ara que el iaio ja no està, Ximet recorre alguns pobles a la recerca de relats com els que li contava... Els protagonistes de les cinc rondalles que li conten aconseguiran recordar-li la màgia de les històries del seu avi.

A boca de canó

Manel Àlamo

Col·l. «Espurna», 115
216 pàg. Bromera 2015

La vida de Vera és un caos. Les coses canvien quan entra a l'Athletic Túria Juvenil i coneix el seu entrenador, una jove promesa del futbol convertit ara en un buscabregues. Ambdós tenen un objectiu comú: guanyar el campionat d'Espanya.

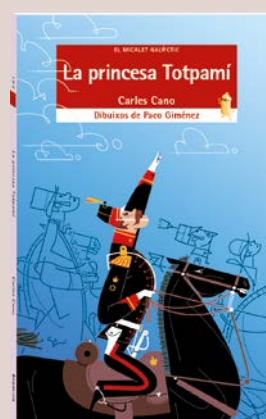

Déus, herois i mites de l'antiga Grècia

Jesús Cortés

Col·l. «El Micalet Galàctic», 198
224 pàg. Bromera 2015

La bella Pandora, el rei Mides, Teseu i el minotaure o el mite d'Èdip són part de llegendes fascinants de la mitologia grega. Un recull de les arrels literàries de la cultura que és bressol de la civilització occidental.

La princesa Totpamí

Carles Cano

Col·l. «El Micalet Galàctic», 194
112 pàg. Bromera 2015

En el regne de Meninfòtia viu la malcriada princesa Clara. El dia que es presenta en públic als seus pretendents, un fet insòlit i fantàstic fa que emprengui un viatge (volant!) que li obrirà els ulls sobre com ha sigut d'injusta amb els seus súbdits.

+6

Fils i tisores

Ricardo Alcántara

Col·l. «El Micalet Galàctic», 199
64 pàg. Bromera 2015

Raquel va sempre apegada a sa mare, com si estiguessen cosides. Però la mare, que té molta traça amb les tisores i els fils, li farà un vestit molt especial i li demostrarà que encara que no estiguen juntes, poden estar sempre unides.

Col·lecció

«Rimar i Somiar»

Carmen Gil

Cada llibre: 24 pàg. Bromera 2015

Una col·lecció de deu títols que presenta en vers als menuts, d'una manera divertida, conceptes del seu entorn i que, a més, formen part del currículum escolar.

El cos humà, les estacions de l'any, els animals i les plantes, els invents, les professions, la ciutat i molts altres temes més, arriben als lectors a partir de 5 anys gràcies a uns textos de Carmen Gil plens de musicalitat i enginy. Les il·lustracions a tot color de reconeguts dibuixants omplien de sensibilitat les pàgines de «Rimar i Somiar».

Els deu títols, també publicats en Animallibres i Algar (segell que edita també la versió en anglès), estan disponibles en lletra manuscrita i d'impremta. A més, cada pàgina –amb il·lustracions a tot color– amaga un element que es repeteix durant tot el llibre de manera que es pot jugar a buscar-lo en cada dibuix durant o després de la lectura.

Els primers lectors, alhora que aprenen sobre diferents elements del seu entorn més pròxim, estan en contacte amb el gènere poètic amb tots els recursos pedagògics que proporciona, com ara el foment de la imaginació, l'exercitació de la memòria, la millora del vocabulari i de la comprensió d'idees i termes més elaborats... Tot és més divertit en vers!

Mizu, pastor de núvols

Bea i Silvia Gil

Col·l. «Àlbums Il·lustrats»
40 pàg. Bromera 2015

On viu Mizu ja ningú no recorda l'última vegada que va ploure. Com podrà ajudar-los? Un conte que ens ajuda a prendre consciència de la manca d'aigua, un dels problemes més greus que pateix el nostre planeta.

Crea els teus propis titelles

Marta Ribón

Col·l. «Àlbums Il·lustrats»
56 pàg. Bromera 2015

L'autora de *Crea els teus joguets* torna amb projectes nous per a passar estones entretingudes. Aquest llibre mostra com fer un fum de titelles emprant materials i tècniques diferents: titelles de dit, de calçetí, de pal, manyoples de paper...

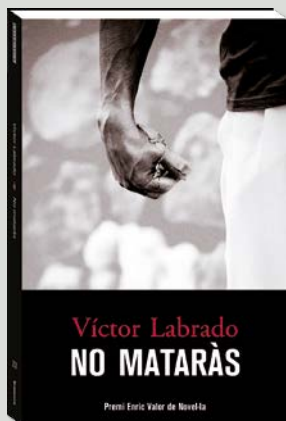

«La maleta dels descobriments»

Isabelle Chauvert

Col·l. «Llibres de Cartó»
12 pàg. Bromera 2015

Una nova maleta plena de conceptes per descobrir! La família, les emocions, el temps i les posicions en l'espai són els protagonistes d'aquests quatre llibres de cartó protagonitzats per simpàtics personatges.

No mataràs

Víctor Labrado

Col·l. «L'Eclèctica», 252

256 pàg. Bromera, 2015

Premi Enric Valor de Novel·la

L'escriptor Víctor Labrado reconstrueix els pedaços de la història del pilotari de Rafaelcofer Josep Andrés Momparler, conegut més popularment com Pepe *el Carinyo*. Labrado, a través d'un teixit de testimonis orals i una anàlisi pregon i crítica de documents de l'època, hi refà la trepidant vida del Carinyo, trastocada amb el començament de la Guerra Civil Espanyola. El protagonista, tanmateix, com a bon jugador de pilota, rebut fins a l'últim quinze, per la qual cosa intenta salvar la vaqueta a tocar de la muralla o sobreviure a les inclemències, és a dir, a la guerra dels bojós del gallet amb molts ideals i la repressió franquista coronada de bigot i tricorni. És així com el lector hi identificarà tots els colors del verd: el milicià, el militar i el natural de les muntanyes de la Safor com a lloc de llibertat o supervivència primària.

La prosa àgil i incisiva de l'autor inseureix constantment la veu dels records amb les conseqüents reaccions i els diversos punts de vista –parentius, amicals, veïnals, etc.– que l'oralitat ha fet perdurar fins a

hores d'ara sobre el pilotari. D'aquesta manera, l'interés testimonial possibilita que ens fem una semblança d'aquell temps i dels actes de Pepe el Carinyo. «Una persona com ell, tan ben anomenat, que dius i este com es tira a fer eixa vida?», es pregunta un testimoni. Precisament aquest és l'interrogant punyent que Labrado hi va desxifrant, sense maximalismes ni maniqueïsmes militants, només amb l'assumpció, la comprensió i la conducció tant de la memòria oral com de l'escripta, atès que l'escriptor fa una anàlisi documental de sumaríssims d'urgència, en els quals es percep la delimitació minuciosa de la «fina capa» que separava la realitat de la ficció.

Que el lector es nuque bé els cordons, doncs. Li esperen milanta pujades i baixades en els camins del temps, sendes de terra, carreteres amb obstacles i, per damunt de tot, aquella turbulenta polseguera que encara hui sura per la consciència col·lectiva: la memòria, ara ja, històrica.

SUBSCRIU-TE A MÈTODE i aconsegueix el teu regal!

www.metode.cat

Preu Subscripció anual (4 números l'any): 25€ per a Espanya, 40€ per a l'estranger

XXVII Premis Literaris Ciutat d'Alzira: una edició inoblidable

L'humor d'Albena Teatre, la gran assistència d'autoritats –entre les quals hi havia el president de la Generalitat, el de les Corts i el conseller de Cultura i Educació–, i l'entusiasme de les nou-centes persones que es van aplegar a la gala de lliurament dels XXVII Premis Literaris Ciutat d'Alzira, van fer que la del 13 de novembre esdevinguera una nit especial en la història del certamen. Així ha quedat reflectit a les xarxes socials, on es poden trobar nombroses fotografies i al·lusions a la gala amb l'etiqueta #PLCA15.

L'escriptor Joanjo Garcia és el guanyador del XXVII Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira amb *El temps és mentida*, on la violència de gènere i la culpa es barregen amb els fantasmes del passat del protagonista.

El XXI Premi Europeu de Divulgació Científica Estudi General ha sigut per a *Creadors de futur*, de Pedro Gómez-Romero, sobre les oportunitats de canvi que el descobriment científic brinda a la societat, mentre que Francesc Torralba ha sigut distingit amb el XVII Premi d'Assaig Mancomunitat de la Ribera Alta per *L'imperi de la incomunicació*, una anàlisi dels mitjans actuals que rebutja els models comunicatius basats en la vulgaritat.

Mercè Climent és la guanyadora del X Premi de Poesia Ibn Jafadja per *Infinitamant*, un poemari sobre l'amor en tots els seus vessants. El X Premi de Teatre Ciutat d'Alzira Palanca i Roca ha sigut per a Xavier Puchades per *Saqueig*, una comèdia agredolça sobre la condició humana.

Per la seua banda, Gemma Lienas ha rebut el XX Premi Fundació Bancaixa de Narrativa Juvenil per *La venjança dels panteres negres*, una història que parla de la perillositat de les bandes juvenils, mentre que Enric Lluch ha guanyat el XX Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre amb *Mònica, Tonet i l'home que sabia fabricar flautes de canya*, que acosta als infants la crua realitat que viuen molts immigrants.

«Llegir en valencià», 10 anys

La campanya «Llegir en valencià» ha complit deu anys d'història amb paraules d'amor i la suma d'un nou soci al projecte com és l'entitat d'estalvi valenciana Caixa Popular. En aquesta 10a edició, «Llegir en valencià, paraules d'amor», l'entitat ha convidat els lectors a llegir històries on l'amor s'ha tractat des de distints punts de vista: amor adolescent, desamors, amors de joventut, interracials, segones oportunitats, amor filial, etc., ambientades en diverses localitats del territori valencià. Aquesta campanya de foment lector ha rebut un any més l'àmplia resposta dels lectors dels diaris *Levante-EMV* i *Información*, els quals han distribuït els llibres de la col·lecció en totes les comarques valencianes durant els mesos de juny, juliol i agost. Prova de l'èxit de la campanya ha estat la gran participació en el concurs setmanal, que ha comptat amb més de 1.000 participants i que ha distribuït 35 regals facilitats per Pollos Planes, els restaurants La Parrilla, Consum i Terra Valenciana.

materials educatius
per a l'escola valenciana
bromera.txt

Un portal exclusiu per a docents

Bromera ha posat en marxa el portal <http://profes.bromera.com>, que ofereix una àmplia gamma de possibilitats amb un sol clic per als docents que treballen amb els llibres i els materials de Bromera. Els educadors tenen a l'abast un portal propi i personalitzat des d'on poden accedir a tota la informació i el material relacionats amb els llibres que utilitzen a l'aula. Així, per exemple, poden descarregar la llicència del llibre digital per al professor i tots els materials complementaris disponibles o que es van penjant periòdicament. També, els de Secundària, tenen accés directe a la plataforma Ónex, un portal generador de proves. I la novetat d'aquesta plataforma són els 10 vídeos divulgatius protagonitzats pel presentador Eugeni Alemany, on de forma divertida i entenedora explica temes tan diversos com la Renaixença o els diferents dialectes de la llengua. Així, Bromera.txt posa a disposició dels docents un menú únic per a aconseguir recursos de manera ràpida i senzilla.

TÀNDEM
edicions

Temporada de festes i monstres

«Anem de festa» és el títol de la nova col·lecció de Tàndem. Una sèrie de narrativa infantil que conta històries protagonitzades per famílies en què, entre adults i xiquets, descobreixen algunes de les principals festes valencianes i els detalls que les fan úniques. El primer número de la col·lecció es dedica a *El 9 d'Octubre*, el segon és *Moros i cristians* i el tercer *La màgia del Nadal*. I per a tancar l'any, a Tàndem ens esperen uns mesos monstruosos, ja que el segell publica el segon volum de la col·lecció «Tomba oberta», *Criatures monstruoses*, una antologia dels millors relats tenebrosos de tots els temps. En una línia semblant, trobem l'obra guanyadora del Premi de Narrativa Infantil Carmesina, *Amics i monstres* de Francesc Gisbert, una història amb molt d'humor amb el més destacat dels monstres de l'imaginari valencià. I per acabar, una altra de les apostes de Tàndem, *Les aventures del mag Xaviton*, el primer d'una sèrie de llibres amb blog i aplicacions per a dispositius mòbils.

animallibres

Noves veus de l'univers juvenil

El segell Animallibres es prepara per a l'hivern amb moltes novetats per a totes les edats. Nous àlbums il·lustrats per als menuts, com *El granger i el pallasso* o *Crea els teues propis titelles*, per a gaudir i potenciar la creativitat dels més xicotets.

I no només per a ells, sinó també per a un públic tan difícil d'enganxar a la lectura com els joves. Per a ells és la nova col·lecció «L'Isard», destinada a lectors a partir dels 12 anys, que va fent-se gran a poc a poc amb la incorporació d'autors capdavaners de literatura juvenil catalana. L'escriptora Layla Karrouch, reconeguda pels seus títols entorn de la diversitat cultural, signa el cinquè títol de la col·lecció amb *Quan a l'Isma se li van creuar els cables*. Junt amb aquest, la col·lecció incorpora *Futur imperfecte*, de Manel Aljama, 17é Premi Literari Ciutat de Badalona de Narrativa Juvenil. I els seguidors de les peripècies de Fèlix tenen una nova aventura a l'abast, *Fèlix es fica en embolics*, una nova i divertidíssima incursió en la vida d'un adolescent... un poc desastre.

algar
editorial

Llibres per a menuts i grans lectors

Després d'un estiu molt productiu amb la participació en la Fira del Llibre de Madrid i la presentació de diverses novetats, Algar Editorial inicia una tardor de bona collita literària i moltes novetats. *El cuerpo deshabitado* de María Menéndez-Ponte suposa la incorporació de l'escriptora gallega a la nòmina d'autors de l'editorial, amb una obra que parla als joves de tu a tu sobre el culte a la imatge i les conseqüències en forma de trastorns en l'alimentació. També per al mateix públic és el segon llibre de la col·lecció «Félix», que ens porta un nou embolic del jove protagonista en *Félix se mete en líos*, i com a novetat, el llançament d'un videojoc en format llibre, *Viaje al centro de CityPlay*, de Damián Montes. L'autor ens fa viatjar per les pantalles d'un videojoc al costat dels germans Sara i Frank per a presentar-nos un món alternatiu amb infinites possibilitats. I finalment, no ens oblidem dels més menuts. Aquest Nadal, Algar aposta pels àlbums il·lustrats com *Mizu, pastor de nubes*, *El granjero y el payaso* y *¿De qué color es un beso?*

CientoCuarenta

Primer aniversari del segell més jove

El segell més nou de Bromera ha complit aquesta tardor el seu primer aniversari i ho fa amb dues fites importants en la història d'aquest projecte editorial.

D'una banda, es publica la cinquena edició del reeixit *Amores que matan*, del psicòleg Vicente Garrido, una obra editada inicialment per Algar Editorial que ha venut 15.000 exemplars. *Amores que matan* continua sent 15 anys després de la primera edició un llibre de referència per tal d'analitzar la violència física i emocional contra les dones.

D'altra banda, és inevitable fer-nos ressò de les nombroses vides del llibre *El fémur de Eva*, de Fani Grande, que continua tan actual com sempre. Es tracta d'una publicació que compleix un any a les llibreries i que ha iniciat un nou camí, ara en format radiofònic, en la 99.9 Valencia Radio cada dilluns de vesprada. Junt amb aquestes dues obres, *Los escupitajos de las cucarachas* d'Andreu Martín y *La financiación valenciana* de Vicent Cucarella continuen guanyant lectors i contribuint a un debat constructiu sobre l'actualitat més pròxima.

terra valenciana

Cerveces i lots especials per a Nadal

Terra Valenciana fa un any de vida amb un nodrit aparador del bo i millor dels productes elaborats al territori valencià. I pensant a fer la vida fàcil als clients, enguany presenta cinc grans lots de productes valencians preparats amb l'objectiu que aquests puguin sorprendre amics i familiars amb delícies variades o abastir el seu propi rebost. Amb preus i composicions diverses, els lots agafen els suggeridors noms de paratges naturals com Tabarca i les serres Calderona, Irta, Mariola o Espadà. Un viatge dels sentits garantit amb productes artesans, de qualitat i fruit del treball de xicotetes i mitjanes empreses del nostre territori. Enguany, les convidades especials de les dates nadalenques són les noves referències de cerveses artesanes que van incorporant-se al celler de Terra Valenciana. Les joves cerveses *Alegría* de Massanassa o les més tradicionals *Gènesis* elaborades amb taronges o arròs completen la nòmina de fins a 30 marques de cerveses artesanals valencianes de què disposa Terra Valenciana.

BRbikes

Una empresa jove, però sobradament preparada

BR Bikes està consolidant-se com una empresa de referència a València pel que fa a la venda, la reparació i el lloguer de bicicletes urbanes, elèctriques i plegables. En poc de temps, aquesta marca s'ha convertit en sinònim de qualitat per a molts amants del món de la bici.

Un dels fruits del treball ben fet ha significat la inclusió de BR Bikes en el catàleg d'empreses associades a l'Oficina de Turisme de València. Una distinció reservada a entitats amb un destacat grau d'excel·lència, cosa que permetrà la seua projecció internacional en esdevenir una empresa ambaixadora de la marca València. D'altra banda, BR Bikes aposta per signar convenis amb ajuntaments, funcionaris, grans empreses i hotels, als quals ofereix avantatges i condicions especials. Recentment ha signat un conveni amb l'Ajuntament d'Alzira mitjançant el qual dota de bicis elèctriques els serveis municipals. A més de la botiga en línia (brbikes.es), BR Bikes té també un establiment a València (c/ Alcalde Reig, 5).

EL
RETRO
VISOR

El col·leccionista de fades

Josep Ballester
Bromera, 2009150 anys del
món inquietant
d'Àlícia

Josep Ballester (Alzira, 1961) és escriptor i professor de literatura a la Universitat de València. Ha conreat sobretot la poesia, camp on ha aconseguit guardons literaris prestigiosos com l'Ausiàs March i el Vicent Andrés Estellés dels Premis Octubre. També té una interessant producció assagística i diverses obres per a infants. En narrativa, amb *El col·leccionista de fades* va guanyar el Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira.

Marta Estrelles ■

Un món de secrets

Han passat 150 anys des que, sota el pseudònim de Lewis Carroll, un tímid professor de matemàtiques va publicar un conte protagonitzat per una xiqueta anomenada Àlícia. En aquest temps, l'obra ha travessat fronteres geogràfiques i d'edat dels lectors, s'ha traduït a 50 llengües i ha inspirat molts creadors, que han mantingut viu l'esperit d'Àlícia i el seu món, més enllà de la literatura, també en el cinema, el teatre, les arts plàstiques... Sens dubte, aquesta història ha esdevingut una icona de la fantasia universal i ha assolit la immortalitat literària. És per això que l'efemèride se celebra arreu del món amb actes ben diversos.

Però el d'Àlícia no ha sigut mai un amable conte infantil. Potser precisament per això s'ha convertit en el fenomen que és hui en dia, perquè en el seu argument es projecten ombres estranyes, sensacions inquietants i fets inexplicables que continuen seduint lectors de qualsevol edat. Però qui i què hi ha al darrere de tanta imaginació desbordant?

L'ombra de l'autor

Solitari, de salut malaltissa i personalitat turmentada, el reverend anglicà Charles

Lutwidge Dodgson va conèixer a Oxford les germanes Liddell, les filles del degà, tres xiquetes entre les quals, una d'elles, va despertar la seua fascinació: Alice. L'impacte que Alice Liddell va produir en el jove professor es retrata a la perfecció en la novel·la *El col·leccionista de fades*, de Josep Ballester, Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira. Amagat sota les inicials C. L. D., assistim al testimoni d'un personatge complex, angixat per la seua fixació per les xiquetes, especialment per Alice, un sentiment que ompli la seua vida i que alhora tracta de superar. No debades, al llarg de la novel·la, aquest aficionat a la fotografia, que és feliç captant imatges de qui ell anomena les seues fades, fa afirmacions com «El meu paisatge predilecte és la pell, la geografia de les nenes de set a tretze anys. La cartografia de fada molt tendra» o «Alice ha estat l'únic àngel que acarona el meu cor ple de tenebra». Precisament el manuscrit amb les aventures d'Àlícia, il·lustrat per ell mateix, va ser un regal a Alice Liddell, i l'origen de la història ens porta a 1862, quan, en una eixida campestre, Dodgson va inventar el conte d'una xiqueta que queia a la llodriguera d'un conill i va entusiasmar les germanes Liddell.

Darrere de la història d'Àlícia s'amaguen alguns secrets de l'autor.

Per accedir al vostre
municipi

La informació local,
nacional i del món,
actualitzada de
manera permanent

Un web per cadascun
dels 1.853 municipis
dels Països Catalans

Informació a mida
pera cada usuari, amb
l'accés personalitzat
per poblacions

The screenshot shows the El Punt Avui+ website interface for the Mataró local edition. At the top, the logo 'EL PUNT AVUI+' is displayed in large, bold letters, with 'Dimecres, 13 de juliol del 2011' to its right. A navigation bar below the logo contains links: INICI, AGENDA I CINEMA, SERVEIS, CANALS, PARTICIPACIÓ, REGISTRE, BLOGS, PRESÈNCIA, SORTIM. A search bar with the text 'Cercar...' is on the right. Below the navigation bar, a horizontal menu lists various topics: Portada, Territori, Societat, Punt divers, Política, Economia, Cultura, Comunicació, Opinió, Esports. The main content area is divided into several sections. On the left, there's a large image of a pharmacy shelf with various medicines. To its right, a headline reads 'Rajoy diu a Zapatero que un "president en funcions" no pot generar confiança en l'economia espanyola', followed by a list of bullet points and a small photo of Rajoy. Below this, another headline says 'Moody's rebaixa el deute irlandès al nivell del bo porqueria', with a small photo of a building. Further down, a headline reads 'Obama adverteix al règim sirí que "ningú es pot ficar amb l'ambaixada" nord-americana', accompanied by a photo of Barack Obama. On the right side of the page, there's a section titled 'Veieu l'edició local de Mataró' with a list of bullet points about local news. Below that, a section titled 'Canvi de municipi' includes a form to select a municipality and a button 'Anar-hi'. At the bottom right, there's a section titled 'Videos d'actualitat' with a video player showing a news broadcast. The overall layout is clean and professional, typical of a news website.

Tu decideixes fins on vols anar

Ara pots tenir la informació i els serveis de 1.853 municipis dels Països Catalans sense renunciar a les notícies de la resta del món. Només has de prémer el botó d'accés a l'edició local per connectar amb l'actualitat del teu poble o comarca preferents. Tu decideixes fins on vols anar

EL PUNT AVUI+

Descobreix-ho
entra a **elpuntavui.cat**

Si el teu compromís és el valencià, ja tens la teua targeta

Caixa Popular-Caixa Rural, S. Coop. de Crèdit. C.I.V.F. 11-03-03

SOM UNA ENTITAT VALENCIANA

www.caixapopular.es